

7th March 1969]

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: தலைவர் அவர்களே, உயர்தரப் பள்ளிகளில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கு பென்ஷன் உண்டு. கல்லூரிகளில் வேலை செய்கிறவர்களுக்கும் பென்ஷனுண்டு. அப்படி இருக்கும்போது இந்த சர்வீசையும் சேர்த்து பென்ஷன் கொடுப்பதற்கு விதிகள் குறுக்கே இருக்க முடியாது. குறிப்பிட்ட விதியில்லாவிட்டாலும் கூட இந்த விஷயம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று சர்க்கார் சொல்லுவதாலே காலம் கடந்துவிடுகிறது. அதைப் பெற வேண்டிய ஒருவர் கூட இறந்துவிட்டார். ஆகையால் அந்தப் பரிசீலனை முடிவு எப்போது வருமென்று கூறமுடியுமா?

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாஷா: இறந்துபோனவர்களுக்கு அரசு உதவி செய்ய முடியாது. இருந்தாலும் கேள்வியில் குறிக்கப்பட்டிருக்கிற விஷயத்தைப் பரிசீலித்து முடிவெடுக்க வேண்டும்.

Arts College for Coimbatore.

*150 Q.—THIRU V. ISVARMURTHI: Will the Hon. the Minister for Education and Industries be pleased to state whether there is any proposal to start another Arts College in Coimbatore?

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாஷா (மாண்புமிகு கல்வி-தொழில் அமைச்சர் சார்பில்): இல்லை.

திரு. வி. தங்கபாண்டியன்: தலைவர் அவர்களே, ராமநாதபுரம் மாவட்டத்தில் கமுதியில் மறைந்த தலைவர் முத்தராமலிங்கத் தேவர் பெயரால் ஒரு கல்லூரி துவங்க அரசுக்குக் கோரிக்கை வந்ததா? வந்திருந்தால் அதைப்பற்றி பரிசீலிக்கப்படுமா?

மாண்புமிகு திரு. எஸ். ஜே. சாதிக் பாஷா: கோரிக்கை இருப்பதாகத் தகவல் இல்லை. கோரிக்கை வருமானால் விதிமுறைகளுக்கு உட்பட்டு அரசாங்கம் பரிசீலிக்கும்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1969-70—cont.

MR. CHAIRMAN: We will now resume the discussion on the Budget for 1969-70. Thirumathi Clubwala Jadhav.

* THIRUMATHI MARY CLUBWALA JADHAV: Mr. Chairman, Sir, it is with sorrow that one sees today that the great son of Tamil Nadu, Thiru C. N. Annadurai, late Chief Minister of Tamil Nadu, is no more with us. In his two years of stewardship of Chief Minister of this enlightened State, it has progressed, and above all come into its own in every way. His dream of proud and powerful Tamil Nadu has been raised. A man of loving qualities of head and heart, a fine administrator, and a speaker of renowned eloquence and a very humane man has left us.

[Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

It is stated that Tamil Nadu will be among the two or three States which had managed to maintain the pace of Development in the last two years and if it is remembered that the other States which fall in this exceptional category have a stronger resource base than Tamil Nadu, our performance should receive special appreciation.

Sir, I congratulate the Hon. the Chief Minister and particularly the Hon. the Finance Minister on presenting a Budget with no taxes. The Ministry is chiefly of young men and a lady and if I may say so, the rapidity with which things move—I have been watching in this House, the piles of files that are put before the Ministers that sit here and the quickness with which they are disposed of—is noteworthy. I hope this will be the case in all matters pertaining to Government.

I am happy to know that four more colleges are coming up and two more heavy industries in the private sector—Philips and I.C.I.—are in the offing. I hope the unrest that has faced the State, both in the Industrial and Labour fields would ease and that, as in the past, the State of Tamil Nadu would progress in its industries. I am glad to see that the Government have put aside Rs. 51 lakhs for the Steel Plant in Salem. We hope that this plant will come up soon. I congratulate the Government on its green revolution. It is unfortunate that we should have had failure of rains and we realise that we are in severe famine conditions. I am glad that the Government are taking steps in next year's plan to provide tube wells, filter point wells and simple wells and taking other precautions to avert the scarcity of water and famine conditions.

Sir, I note that education and health have received a fairly good coverage in the Budget. Health and Education go hand in hand and are necessary complements of each other and I hope there will be expansion in the field of Public Health in all hospitals, in the welfare work and also in the Nursing section.

I am glad to note that the Government are opening a Leprosy Home in Tondiarpet for 500 beggars. It is a disgrace that the beggars are everywhere—begging at the airport, along the streets, electrical signals, at shops centres and in every place. There are not only diseased beggars but also healthy beggars. Entire families are beggars. Little boys and girls, who should be at school are among them—primary education is supposed to be compulsory in our State—counting the number of children you will see that 25 per cent of them in the City are school going children. The other day, I met a little boy begging and I asked him to stop begging and to come with me to the home, an institution for Chingleput, and learn and be educated. He said 'Why should I come to the Home? I will get nice fresh hot idly and sambar. Here I am earning. My father is a rickshaw puller and I subsidise his income (Laughter). This is how they live.

7th March 1969] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

Sir, I regret to state that there are alarming rates of suicides in our State over the last few years. In the districts, one reads of entire families committing suicide. In 1967-68, there were 212 cases and in 1968-69, 113 cases in the city, chiefly due to poverty or other ailments.

Turning to Education, Sir, I am indeed glad to see that P.U.C. education is being made free for everyone. But I hope that the standard of education will be good. Now-a-days what products do we get from some of our schools and colleges? I wish that the quality of education should not deteriorate.

I am indeed very happy that after twenty years of asking, a Department of Social Welfare has been formed and that now all social welfare activities come under one head. I congratulate the Hon. Minister for Social Welfare Thirumathi Sathyavani Muthu. She has proved to be a real social worker and has ably and very successfully handled the Social Welfare Department. But I do hope that the hours we have had to spend for getting grants will be minimised; even to get a paltry sum of Rs. 2,000 one has to move from one department to another to receive the grant. I hope now, Sir, that we will be able to get the grants quickly and in time.

I am glad to see that there is to be a special section for Children's Welfare in the Department of Women and Child Welfare. I am also glad to note, Sir, the schemes for starting Secretarial courses for women and schemes for family and child welfare.

Sir, the Chief Inspector of Approved Schools and Vigilance Service is now also the Director of Women's Welfare. This has taken place 11 months ago but she is receiving only the salary of one office.

I am very disappointed to see that meagre amount has been given to Social Welfare. It is disappointing and disheartening. Except for a few thousands in the Social Welfare Department for women and children, one does not see anything.

I am sorry to see that in the working group on Social Welfare, voluntary organisations are not included. Volunteers are as much social welfare politicians as politicians that govern. Social Welfare is the root of progress of the country and all the Ministers are social welfare workers.

There should be a Director of Social Welfare. I hope the Department will cease to be called "The Department of Women and Child Welfare" but will be called "The Directorate of Social Welfare".

Then, Sir, turning to Children's institutions, there are so many different grants given to different institutions. Private Voluntary Children's Institutions recognised as Approved Schools for receiving destitute children are receiving per capita grant of Rs. 30 in the city, while in towns Rs. 25 and in rural areas Rs. 23. In

[Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

an orphanage, a child gets an orphanage grant of Rs. 10. Sir, this is a rate that has been given some 40 or 50 years ago. Sir, is it possible to maintain a child on Rs. 10? In Harijan Welfare Department also the grant is more. In Government Approved Schools, the cost per child would amount to Rs. 40 a month. I request, Sir, that at least in cities, the grant should be Rs. 40 a month per child. I note that Rs. 20,19,400 is earmarked for enhancement of grant to orphanages in Homes for Children. Now there are five Government Approved Schools—one for girls and four for boys, consisting of 1,848 boys and 352 girls. They are well kept with good educational and vocational training. The following are the non-official voluntary approved schools: Madras Society for the Protection of Children; Bala Mandir, Madras; Seva Samajam Boys' Home, Shaligram; Seva Samajam Children's Home, Pallipatu; Seva Samajam Girls' Home, Santhome, Bala Vihar Boys' Home; Bala Vihar Girls' Home; Daya Sadan, Boys Town. The above homes maintain 535 boys and 419 girls. In the districts, there are five private approved schools serving 334 boys and 231 girls. Sir, I would like to appeal that there may be a separate Domestic Court or Child Welfare Board to deal with children who come as destitutes to juvenile Court rather than having them come through the Court just to get maintenance. I am the Honorary Secretary of several orphanages. In one, I have 232 girls, in another 140 boys and in the third 146 children, and 295 statewards. We have also primary schools. Every child is an orphan or destitute. Our School is 18 years old, and the other two are 10 and 12 years. In spite of my requests, we receive only meagre grants. We get only one-third grant for all these schools instead of full grant which we should get. In spite of asking for many years, we have not been able to get the full grant.

Now, Sir, I would like to plead for 'Abhaya Nilayam', home and shelter to all stranded girls in the City of Madras which has been working in the City since 1955, under the auspices of the Madras Vigilance Association. It has been rendering valuable services for the prevention of immoral traffic by offering timely shelter. Abhaya Nilayam is getting a meagre grant of Rs. 7,500 from the Government of Tamil Nadu, and a grant of Rs. 3,000 from the Central Social Welfare Board. More than 2,000 girls have passed through the institution since 1955. Abhaya Nilayam is now in a rented building. We have asked the Government to enhance the grant to Abhaya Nilayam by another Rs. 3,000 and also allot land to the institution. But this has been turned down. I request the Government to reconsider their decision and be generous to this institution, which is undertaking such very important work.

The Madras State Branch of Association for Moral and Social Hygiene in India has been working from 1959, and is engaged in offering best services for prevention of prostitution, prohibition of obscene posters and arranging lecture programmes on Family

7th March 1969] [Thirumathi Mary Cluwala Jadhav]

Life Education in City colleges and counselling services for all problems of youth, marriage and family referred to Family Life Institute. It has had its co-operation from the Police in its work. I am sorry to state that such an Association has not been given representation on the Poster Committee. I would like to request the Government to give a grant to this Association also for its programmes as the allotment of grant from the Central Government is not sufficient to carry on its activities.

Sir, instead of having separate hostel and training places for the Harijans and Backward Classes, why not we leave them in the hostels which others have?

I note that an open air jail, the first one of its kind in Madras, has been recently opened for short-term prisoners. All over India, there are five open air jails with farms attached to them, and where also prisoners are permitted to go and join with their families and come back. Sir, the jail population on an average is 12,000. Of course, when there are political disturbances, it rose to a few more thousands. At least 60 per cent of the jail population is short-term. They are chiefly connected with small thefts, ticketless travel, and the like. On an average a prisoner costs Rs. 2 per day. For 60 per cent short-term prisoners it would cost Rs. 14,400 per day. Sir, would it not be far better that this category of prisoners are put on probation?

Turning to Probation Officers, there are eight Officers in the headquarters with one Chief Probation Officer and the balance 51 in number are in the districts. These Probation Officers have a case load of 500 probationers a year. This is a very inadequate number of Probation Officers and at least it should be increased to cover about 30 cases a month. The Probation Officers are used for child probation, adult probation, domestic cases and the like. I would ask for an increase in the number of Probation Officers and would also suggest that they should be trained personnel or have in service training. The emoluments they get are also not commensurate with the work they turn out. They get a basic salary of about Rs. 200 plus dearness allowance and travelling allowance of Rs. 75. The Probation Officer covers huge areas in the City and in the districts two or three taluks.

Sir, I want to speak on the After-Care Home for Males. In this Home, there are young boys discharged on probation from Borstals, Approved Schools and jails. Here they are trained in a workshop. This Home is temporarily situated in Pallavaram and after two years, these young boys who are trained become qualified.

The After-Care Unit was located near the Aerodrome and the land and building were acquired by the Government of India and compensation of Rs. 3 lakhs and odd was paid. For the last seven years, this Unit is housed in Pallavaram in a rented building with most of the machinery lying out in the open. At last the Government have given land near Red Hills and Rs. 3.40

[Thirumathi Mary Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

lakhs have been set apart for the building of the workshop and the hostel. But this building is to be in a phased manner at the rate of Rs. 1 lakh a year.

We must have both the workshop and the hostel together in one place. You cannot have the workshop in one place and the hostel in another place. I would request that two-thirds of Rs. 3.40 lakhs may be sanctioned now so that at least the hostel and the workshop can be built simultaneously. The other programme of staff quarters can come up next year. I am the Chairman of this Home since its inception and I would vouch for the good training that it gives. The young men that are turned out in this Home lead an honourable life now.

The Indian Conference of Social Work, Madras State Branch, now called Indian Council of Social Welfare, has received an yearly grant of Rs. 1,000 from its inception in 1948 and then Rs. 2,000 from the Public Department, but for the last three years, it has gone to the Local Administration Department and then has been sent back to the Department of Women and Children's Welfare. To get this grant of Rs. 2,000 one has to go at least half a dozen times in the year to meet the concerned officers and to go back to the next department and still the grant is not received.

Sir, I would like to mention about the All-India Women's Food Council. Hon. Members have certain ideas about the Annapoorna run by the All-India Women's Food Council, where one is given wholesome and cheap food. At the time of the food emergency, we popularised non-cereal food. This Food Council used to get a grant of Rs. 322 per month from its inception in 1951 up to 1967, when it was abruptly stopped and not renewed. The Food Council also runs a Mobile Extension Project and has been doing so from 1961 educating the public in nutrition and the use of other foods, besides rice, wheat ragi, chholam and cheap and nutritious food. In 1966, the Government promised a grant of Rs. 17,000 for the project and half grant of Rs. 8,500 was given and for the balance we waited for months and months and later we were asked to refund what was given. Eventually, an amount of Rs. 5,246.79 has been sanctioned and this is still to be received. The Government have asked us to stop the propaganda for the consumption of more wheat and wheat products instead of rice and non-cereal food-stuffs. Now, Sir, we have spent years in educating women in the use of good, wholesome and other foods and also teaching them the proper use of wheat in various forms. Mary I ask, Sir, why Government should order us to stop forthwith this work? I do not think it is within the purview of the Government to interfere with the recognised programme of a voluntary organization, which is doing good work. We are not asking for any grant. I would plead with the Government to be generous with voluntary organisations and also help us in getting lands for institutions.

7th March 1969] [Thirumathi Mary Clubwala Jadhav]

Sir, I give you one example. In Shaligram near Kodambakam, the Government allotted to us $4\frac{1}{2}$ acres of land in 1955, and we have been running an orphanage for destitute boys with a school, carpentry and cattle farm. The adjoining land was promised to be given by the Government but for years and years it was not allotted. And then to whom was it allotted? It had become a big slum colony. In lieu of this land, after ten years, last year a piece of land of $2\frac{1}{2}$ acres was allotted to us about a furlong away. It is deep hollow and it has to be filled. The Stree Seva Mandir and the Housing Board have also been allotted land and we are told that the Housing Board would fill and we have to pay. Sir, voluntary organisations do not have vast resources to pay.

Sir, to-day to hold conferences, meetings and seminars, it is very difficult to secure halls. Regarding Rajaji Hall, it was always given to voluntary organisations free of rent. I may say that to the Guild of Service (Central) for the last forty-five years from its inception and to the Indian Council of Social Welfare for the last twenty years, the Rajaji Hall was given free. Actually, we have been paying in recent years Rs. 80 for the use of electricity and microphone. Now the Government want us to pay Rs. 350 for the hall per day besides electricity and mike charges. How can the Government be so unkind? How can they expect voluntary organisations to pay so much? How can the Government treat us on the same footing as other organizations? We cannot pay such exorbitant charges.

The Guild of Service has bought land and is trying to build a hall for holding meetings, conferences and seminars, and I have been asking for a grant from the Government towards this hall for the last six years, but up to this day we have not got it.

Sir, the Government have organised the raffles. I congratulate the Government on running the raffles so successfully. The Government must be able to help voluntary welfare institutions. In many countries and in our own country, these raffles have been organised to raise funds for hospitals, educational and social welfare activities. It has been mentioned by the Government that some of the raffle money will also go to social welfare. I now request the Government to give a portion of the funds realised from raffles to the welfare organisations. I hope the Hon. the Finance Minister would help us.

The Madras School of Social Work completes seventeen years and has been giving post-graduate training in social welfare. It continues to be a pioneer institution in this field not only in South India but in the whole country. We have turned out over 500 trained graduates who are now employed in different fields of social welfare in all parts of the country. It not only gives post-graduate training in social work, but also undertakes in-service training and researches. Though it is a post-graduate institution, it has been treated like a Secondary School, because it is called 'School of Social Work'. Even to-day we do not get

[Thirumathi Mary Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

affiliation to the Madras University as they insist on an undergraduate course and a reserve fund of Rs. 6 lakhs besides endowments and buildings and playgrounds. The school is governed by the rules of the Education Department and hence has to give salaries according to salary scale, dearness and cley compensatory allowances. Yet we get only an annual grant of about Rs. 25,000. We waited in deputation on the then Education Minister. Thiru Nedunchezian and requested him to give an enhanced grant of Rs. 50,000 to the school, and he said that the matter would receive his consideration. We hope the present Education Minister will consider our request favourably.

Sir, the land in which Wenlock Park, the headquarters of the Scouts and Guides is located is a leased land. This land has been with us on lease for the last forty years. This land may be allotted to the Scouts permanently. There are 60,000 scouts and 11,000 guides in this State, and the Government grant is only Rs. 30,000. I would plead with the Government for a grant of Re. 1 per head per scout and guide. Now that the N.C.C. is not there, there may be much more scouting and guiding, and I hope that this organisation of Scouts and Guides will receive better help from Government. The land rightly belongs to us, and it should be given to us permanently.

Sir, the nurses in the hospitals need a better deal. They are not able to attend fully on patients. They are regarded as glorified clerks and store-keepers and have to spend hours in filling forms, collecting drugs in the ward sub-stores, making entries in the register, tallying accounts, etc. In addition, they have to assist surgeons going round the wards from patient to patient and note down the prescriptions dictated by them. The Madras Government Nurses Association has repeatedly conveyed these complaints to the Government. I hope, Sir, that the nurses will be left-free to do their nursing duties. The Association has urged that the clerical and store-keeping work should be taken away from the nurses. Social workers may be appointed for these. Health and hygiene need much attention in hospitals. I am glad that more nurses quarters are coming up.

Sir, I see that some amount of money is set apart for the handicapped, specially for the physically handicapped. I would plead for some aid for the mentally handicapped also, because they also deserve assistance.

Sir, the large metropolis of ours, the City of Madras, the most beautiful of cities in India, called 'City Beautiful', and 'City Clean' needs great improvements. (An Hon. Member: It is not 'City Dreadful'). It is not a 'City Dreadful'. It just looks like a beautiful woman having lost her charm. Its roads are in poor shape, its pavements in many places have become household quarters or a slum or shelter or shop. Lighting in the city is deplorable. While we are known as the best electrified State, more particularly in our rural electrification, our roads are very badly lit. Many yards of roads are unlit and in many of

7th March 1969] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

the thoroughfares lighting is inadequate. Added to this, there is the fly and mosquito menace which has grown out of proportion. Wherever empty spaces are filled with garbage and slums settled on it, there is this menace. The amount of gangway squatters is something deplorable and law and order seems to have no effect. The Police are helpless. When one drives on the road, there are a number of men on the thoroughfare and even when you sound the horn, they refuse to move. I congratulate the Mayor on his stand to clean the city of its unwarranted slums and many obstacles on payments and road-sides. We are all with him in his cleaning of the city.

We have the best roads in Tamil Nadu. A sum of Rs. 181 lakhs has been set apart in the plan for the roads. Special assistance to the extent of Rs. 31.5 lakhs in the form of loans and grants will be made to the Corporation of Madras in the coming year for the improvement of roads and construction of over-bridges in the City. I hope that all our roads be improved. The City roads of Madras are the pride of India. There are not such good roads anywhere else in India.

Sir, about the Police Department and its work, I congratulate the Madras Police on its efficient work. Over the years, and more particularly in the last three years and more, the Police have had to contend with many events. During the disturbances, the large functions last year like the Second World Tamil Conference, the Olympic games and at the time of the Chief Minister's sudden demise when unprecedented crowds came to Madras, the management of the law and order situation by the Police was commendable.

Sir, I am also glad to note that housing for the Policeman, almost for 80 per cent has been made in the City and also in the mofussil. Sir, there should also be housing for the higher officers.

The Madras Traffic Police is very inadequately staffed and there should be an increase in the traffic police. The strength of the Traffic Police in 1958 and 1968 is as follows:—

		1958	1968
Deputy Commissioner of Police	— ..	1	1
Assistant Commissioner of Police		2	2
Inspectors		3	4
Reserve Inspectors		3	6
Sub-Inspectors		14	20
Reserve Sub-Inspectors		10	25
Head Constables		76	95
Police Constables		374	731

The population of Madras in 1958 was 10 lakhs but now it has doubled and the vehicle population has also now doubled. I would now give the figures of road accidents. The total number of road accidents in 1958 was 4,192 and to day the figure is 8,754

[Thirumathi Mary Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

Last year there were 162 fatal accidents and 472 grievous injury cases. The number of vehicles on the roads of Madras is follows :—

Motor cycles	..	..	..	..	..	9,882
Lorries	..	..	..	..	..	3,597
Buses	..	..	..	..	..	1,765
Auto rickshaws	..	..	..	..	..	190
Cars	..	..	..	..	..	18,648
Trailers Fire Service Vehicles, etc.	..	..	..	..	..	42

Yet the Traffic Police is almost stationary.

I am glad to see that the slow-moving vehicles licensed by the Police are gradually decreasing in number. The total number of accidents has increased by over 3,000 during the last ten years.

Sir, I would like to plead very strongly for Women Police. Over the last twenty years, I have been asking for Women police. These women police would be very useful in Juvenile Courts and also in dealing with cases of women under the Vigilance Act and also for general work. Every State in India has it. The Tamil Nadu State talked of it some six or seven years back and they only wanted to recruit some constables and one Sub-Inspector. They wanted women to be six feet in height. This is not the North and We, Madras, as a whole are not big-made. I hope that women police will be appointed.

MR. CHAIRMAN: They say that women police have to be accompanied by men police.

THIRUMATHI MARY CLUB WALA JADHAV: No. Sir, even in Delhi there is a woman Deputy Superintendent of Police. I have seen all over the country that women police are as good as, if not equal to, men police. In the State of Kerala they had also training in rifle shooting. They are good at it also. But we do not want women to be armed. We want unarmed women police.

Sir, South India is the Golden Gate for tourism. The late Chief Minister, Thiru Annadurai, said that he would encourage tourists. Our renowned temples, beautiful hill stations, Periyar and other big projects bring us a large number of tourists and our beautiful silks and crafts attract many. I am glad to say that the Transport department has a programme of expansion by having more buses. We have the finest transport buses in India. I saw the second-hand transport buses of Tamil Nadu used in Delhi. Our buses are really fine. We do not have conducted tours in the city to-day. Only once a week there is a conducted tour for three hours. For five or six days in a week there should be conducted tours. When hundreds of thousands of our own people want to go round, they cannot hire taxis. There should be city bus excursions. Added to this there is the large tourist traffic. We do not have many tourists' buses. I do hope that

7th March 1969] [Thirumathi Mary C. Clubwala Jadhav]

more facilities will be made available for this purpose. The Government of Tamil Nadu do not have a single tourist folder. There was one published in 1957 and another was specially made when Her Majesty the Queen visited. But they are old and obsolete. I have visited some 25 or 26 other countries, big and small. They earn a lot of money by tourism and the pamphlets and literature they put out are so good. We cannot even get a time-table here of our bus service. It is good if one realises how much one earns from tourist traffic, the hostels, the Transport Department, Shopping Centres and the eating houses. In 1968, nearly 18,000 foreign tourists came by air and 36,000 by sea to our State. About 19,000 tourists came by sea at Nagapattinam and Rameswaram and by air at Tiruchirappalli. These will bring income to the Government by way of taxation. We can make much money by way of sales tax. We have been all the time talking of the Centre coming to our help. Tamil Nadu has first class tourist traffic and can earn a good deal of income. Kashmir, Rajasthan, Gujarat, Maharashtra, Orissa and Kerala have done much in this field of tourism. It all the time we want to wait for the Centre to come and help, surely we will get nowhere. The large integrated project in Mahabalipuram has been held up, I think, because of discussion of Central and State shares. It is a pity that there is no bus terminus or proper drinking water facilities yet in Mahabalipuram.

Sir, I came to Guides. Why don't we have trained Guides? I would suggest that each municipality or town should have its own Tourist Council. Hotels of Tamil Nadu, specially vegetarian hotels, have a name for gracious living and efficiency. The best vegetarian hotels almost in the whole of India are in this State. That does not mean that the non-vegetarian hotels are not good. They are also good. There is no country in the world that has better attractions for tourists—both domestic and foreign—than our country with its varied climate and beautiful places. I would urge that tourism be taken up as almost a priority project by our Government. I hope that a Tourist Development Council will be established in the city. Sir, there is dirtiness and filth in some of the hotels and restaurants. That scares away the tourists. A few days ago we would have read in the papers the impressions of a foreign lady tourist who had been to Mahabalipuram.

Sir, before I end, I would like to draw attention to the poor maintenance of Government buildings. The new double-storeyed Legislators' hostel has so many defects—lack of proper water-supply, leaking taps and poor maintenance. The staff that is employed is insufficient to maintain the building in proper condition. I have experience of the use of the building. We have delegations and conferences and when people are housed there, they say, "There is no water in my room and the flush is not working." These are all, of course, minor things. I think that the staff is not adequate. There should be better maintenance not only of that building but even of our own building here.

[Thirumathi Mary Clubwala Jadhav] [7th March 1969]

5-00
p.m.

Now, Sir, this Council hall where we are accommodated where more than 150 including the visitors are seated is insufficient. When are we going to have a new hall? Not in the sense of shifting it to another place. I mean when are we to enlarge this beautiful hall? You can do so by enlarging it a little the other way towards the Hon. Chairman's room which is a nice, room. (Laughter) You must do something about it, this legislature, this beautiful hall of ours. It should be a bigger and better hall.

Sir, I would like to pay a tribute to Hon. Ministers for their fine administration and on the many schemes they have envisaged and on many programmes. I would particularly like to thank the Hon. the Minister for Social Welfare, the Hon. the Minister for Finance, the Hon. the Minister for Food and the Hon. then Minister for Public Health for all the support and help they had given to Social Welfare. I do not say this to flatter them. When you go to the Ministers, you go with a word of request or complaint. They immediately write it down and immediately ask for action to be taken. Being a social worker, I do feel you are all social workers and I am sure you will give your best to support social work. But do give a little more money to the voluntary organisations doing social work. Give them your support and help.

Now, Mr. Chairman, Sir, you have occupied this Chair with lustre and dignity, fair to all and most patient, keeping us within the limit. We thank you for all your courtesies.

Mikka Nanri (cheers).

THIRU A. R. DAMODARAN: Mr. Chairman, Sir, I would like to preface my remarks on the Budget with an apology that I am suffering from a slight Madras sore throat and so any harshness may be ascribed to it and not to any natural inclination on my part.

MR. CHAIRMAN: Especially after the sweet voices (Laughter).

Thiru A. R. DAMODARAN: Sir, before I pass on to the Budget itself, I have a request to make. Since in the Legislative Council we debate on the Budget as a whole and we do not have the opportunity of discussing the various Demands that are made by the Ministries, I would request that we resume the old practice of individual Ministers replying to the points raised by the Members of this House before the Hon. the Finance Minister replies to the debate. Naturally the Finance Minister will not be in a position to cover all the points made by the Members. And therefore it would be of some utility to all of us if Hon. Ministers could also reply to the points, worth while or otherwise, raised by hon. Members so that we can judge the very utility of our own suggestions.

7th March 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

Sir, the month of March is always a controversial month. I remember that almost 2,000 years ago in ancient Rome an omniscient soothsayer warned the noble Roman Julius Caesar, "We ware of the Ideas of March". This caution unfortunately was not listened to by the noble Caesar and he died a brutal and very cruel death. Perhaps, Sir, it is the curse of Caesar when he should have fallen, slain by his own brother Roman that future generations should remember the Ides of March and remember him also by the Ides of March. Therefore it is that even now 2,000 years after his death, all of us who happen to be taxpayers receive with a sense of shudder, the Budgets that are presented by the Finance Ministers in the Centre and in the States.

I am glad, Sir, that as far as our State is concerned we do not have any taxation proposals to raise more revenues although some promises have been made by the Hon. the Finance Minister in a very innocuous sentence that has been noted under the heading "mobilisation of additional resources" to the extent of Rs.5 crores and odd. He has however promised us that it may not be necessary, if the Fifth Finance Commission announced substantial increase in the recommendation of aid to the States. Anyhow the present Budget does not contain fresh taxation proposals, and we did not expect it to be otherwise especially as almost all the State Governments have presented deficit Budgets for the year 1969-70, in the natural optimistic hope that when the award of the Fifth Finance Commission is given, there will be greater devolution of resources from the Central Exchequer to the State Exchequers.

I am very glad, Sir, that the Hon. the Finance Minister has expressed in very sober terms the stand not only of the Madras State but I think, of all the States that in the devolution of the resources from the Centre to the States, there is need for a total and complete reappraisal under which various loans, advances and grants-in-aid and percentage of the taxation revenues of the Centre are made over to the State. We need not assume, Sir, that there is any sanctity in the present scheme of devolution of resources. The Tamil Nadu Government have made out a very clear and cogent case for a greater share of the Central taxation revenues. I may state that during the past fifteen years ever since the first Finance Commission announced its recommendations, there has been a progressive increase in the transfer of resources from the Centre to the States. In the Budget speech of the Hon. the Minister for Finance, the Tamil Nadu Government have made out a case that the share of income-tax should be increased from 75 per cent to 87-1/2 per cent, that the share of Union Excise duties be increased from 20 to 40 per cent of the basic excise levy and that the Corporation tax should also be shared with the States. Sir, persons who may say that these are excessive demands should perhaps read the recommendations of the First, Second and the Third Finance Commission's reports. Then they will be assured that in the demands made by the Tamil Nadu Government, there

[Thiru A. R. Damodaran] [7th March 1969]

is nothing of extermism but only moderation. For example, so far as income tax is concerned, the Second Finance Commission said that 60 per cent of the total net proceeds from income-tax would be transferred to the States. This has become 66 and 2/3 per cent when the Third Finance Commission announced its proposals which later was increased by the Fourth Finance Commission to 75 per cent. Similarly in Union Excise duties, the Second Finance Commission stated that only 25 per cent of the basic excise duty on eight commodities be transferred to the States. This has become 35 per cent on 35 commodities when the Third Finance Commission announced its recommendations. This was again revised to 20 per cent on all commodities by the Fourth Finance Commission. Today we have asked only for 40 per cent of net proceeds on all commodities. Sir, I have a submission to make in this connection. When we put up our case, I think we have already put up our case, and when we argue our case before the Commission, instead of asking for a certain share of the income-tax, a certain share of the excise duties and a certain share of the Corporation tax, we would do well to ask for a definite percentage of all the taxes that are collected by the Central Government. I mention this because the financial wizardry and ingenuity of the Central Government Finance Minister and of his very able department is such that various new taxes are brought into being, not envisaged by the Constitution-makers and a share of these taxes is not made over to the State Governments because they have not been expressly mentioned in the Constitution.

For example, Sir,, when the Constitution was framed by them capital levy on certain kinds of property was contemplated. It was not in existence and nobody knew what revenue would be available to the Government from this tax. As a result of this in the year 1967, the State Governments could share the Wealth Tax, Expenditure Tax, (which has since been abolished) Gift Tax and the Corporation Tax, which during the year 1968-69 have fetched a revenue of more than Rs. 360 crores to the Central Government. I, therefore plead, Sir, in our argument before the Fifth Finance Commission, taking note of the various ingenious measures that are to be levied by the successive Finance Ministers of the Government of India, we should boldly put forth our claims and state that in the transfer of resources to the States, we should have a definite percentage of the entire taxation revenue of the Government of India. In 1968-69, the tax revenues of the Government of India were 2,489 crores, Sir, and it is a matter of some regret that out of this amount, the States were able to get 490 crores, apart from the grants in aid, loans and advances. Therefore, I plead, Sir, instead of asking for a percentage of the taxes, we should definitely state that we would be satisfied if 50 per cent of the total tax revenues of the Government of India are transferred to State Governments for their plan and other activities. In doing so, I am aware of the responsibilities of the Government of India in maintaining defence apparatus, which is so essential from the

7th March 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

point of view of national security. I am sure, Sir, instead of finding fault with each other, a proper statesmanlike attitude would be enough to solve this very vexed problem, because by 1972, it may be difficult for us to achieve some solution in view of the recent developments that have taken place. I do not cast reflection. This Government may or may not be returned. As a student of politics, one must take into account that if by 1972, we have a Coalition Government in the Centre, it may be extremely difficult for us to carry out there any Constitutional amendment, which we may probably require. There is one other point which I would like to stress about the transfer of Excise Duties to the States. The States are entitled only to 20 per cent share on the basic excise that is levied by the Government of India. States are not entitled to any share under the special excise duty that is levied by the Government of India on various commodities and they are only entitled to the additional excise that is imposed in lieu of Sales Tax by the Central Government. Sir, between the years 1967 and 1968-69, (during these two years) while basic excise has increased from Rs. 1,034 crores to 1,266 crores, additional excise in lieu of Sales Tax increased from Rs. 48.42 crores to Rs. 53.93 crores one of the big measures that is adopted by the Hon. Finance Minister of the Government of India is to increase massively the excise duties and not to effect any increase in the additional excise on commodities that would come in their totality to all the States. This, Sir, is naturally causing some anxiety to the States. This revenue has been increasing every year. The States have their own allotment—plan allotment—but the allotments are not made available to the States, Sir, for their own plans and other activities. I have also here figures of the total amount of grants and loans that have been transferred to the States by the Central Government during the year 1968-69, and these figures are reproduced from the Explanatory note to the Memorandum of the Budget of the Centre presented in Parliament a few days ago. I hope, Sir, in the last Budget Speech of our then Finance Minister—late Chief Minister—he had made a very specific mention that the area of discretionary grants given to the Central Government must be circumscribed in view of the changes that have occurred in the administration of the States of our country. He mentioned in the Budget Speech that we should not depend merely on the grant of certain grants-in-aid, loans and advances granted by the Government of India in a discretionary capacity and that it should be laid down specifically in whatever agreement that we may come to regarding this matter that the discretionary extent of the Government of India in matters of grants-in-aid, loans and advances should be circumscribed in a very specific way so that the States may know for certain what resources will be available to them in the coming years. In the year 1968-69, in the revised Budget Estimate, the share of tax given to the States by the Central Government was Rs. 490 crores and the grant-in-aid for non-plan assistance, State Plan Schemes, N.C.D.C. Grant and Centre and Centrally sponsored schemes, and grants-in-aid were

[Thiru A. R. Damodaran]

[7th March 1969]

Rs. 508 crores. Loans and advances given under the same heads, non-plan assistance, State Plan Schemes, N.C.D.C. Grants and Centre and Centrally sponsored Schemes and N.C.D.C. loans were Rs. 805 crores. I shall not take into account the repayment of loans of the State Governments which is of the order of Rs. 573 crores. But my assessment is that of the share of taxes for States, of the total amount of resources transferred to the States, 26 per cent was under the heading of share of taxes. 26.4 per cent comes under the heading of grants-in-aid, 47.6 per cent comes under the heading of loans and advances by the Central Government. This is an abnormal figure in any condition. We do not want a situation when the entire budgetary resources of the country taken over by the Government of India are distributed in the form of ~~does~~ or patronage gifts to the various States. I fully support the very stand taken by the Government of Tamil Nadu in this regard and I do not think that they could be afraid of being alone in their fight because almost all the States including those States which are administered by very strong Congress Governments such as Gujarat and Maharashtra are equally pressing their claims in the matter of devolution of resources by the Centre to the States. A question may be asked that it does not directly relate to our State. In any way, the transfer of 50 per cent of the taxation revenues of the Government of India on the amount of Rs. 1,241 crores according to 1968-69. Estimates should be insisted on, and the other half will remain with the Centre to carry out its important functions.

5-20
p.m.

Sir, I would once again invite the attention of the hon. Members of this House to Annexure IV to the explanatory memorandum of the Government of India wherein details have been given of the investment of the Central Government in certain commercial undertakings. I am not referring to the departmental undertakings like the railways and the Posts and Telegraphs. They will be treated separately. In this Annexure it is mentioned that up till the year 1967-68, from the investment in the share capital of the running concerns alone, which include such things as the State Trading Corporation, the Neyveli Lignite Corporation, the National Mineral Development, etc.—all profitable concerns—the total profit that was made was only Rs. 29.6 crores. The capital investment was Rs. 1,343 crores. On this, only a sum of Rs. 29.6 crores has been realised as profit. Out of this the State Trading Corporation and the Indian Oil made a profit approximating to Rs. 13 crores. If the capital investment in these two concerns is deducted, it would be realised that on a total investment of Rs. 1,260 crores, the Central Government has made a profit of only Rs. 16 crores—the net profit of these concerns. It is, therefore, necessary that the Government of India instead of trying merely to raise resources by taxation should devote some attention to the problem of making their own undertakings more profitable and thereby creating fresh resources for their activities. It is only to highlight this point. I mentioned that the Government of India need not be afraid that

7th March 1969]

[Thiru A. R. Damodaran]

if they transferred so much resources to the State, they would be left without any money of their own to carry out the development activities of the Government of India themselves. I, therefore, support the Hon. the Finance Minister in all that he has stated about the devolution of resources from the Centre to the State and the need for an early solution to this problem so that tempers may not be frayed and it may not lead to exaggerated claims by extremist sections of our population, the trend of which it may be difficult to control for the moderates of the present Government.

Turning now to our State budget, as I said, there are no taxation proposals, but I would like to mention a word about the development of industries in our State. I know, Sir, that the present Ministry is very much oriented towards agriculture and naturally so because during the first three five-year plans, we devoted all our attention to the building up of industry—particularly the heavy industry—with the result agriculture was considerably neglected. I therefore, welcome the large-scale investment that has been proposed by the Government in the field of agriculture. What appreciating this, Sir, may I also mention that industrial development is vitally necessary not only for increasing the national wealth, for providing employment to local people, for the development of local skill and for the deployment of local capital resources, but also for us because without industrial development, the pace of development will be considerably slowed down. The employment opportunities would be denied, and so much of the national income that could be generated by the formation of new industries would be cut down. The State of Tamil Nadu has developed well in the field of small scale industry, but in the matter of large and medium industries, we have yet to make considerable headway. The other day my hon. Friend Thiru Sa Ganesan referred to the fact that in the development of industry, it was necessary for the State to bear in mind the severe competition that existed in the neighbouring States of Andhra, Mysore and Kerala, in the matter of inexpensive electric power. He stressed the need, the vital need of giving inexpensive electric power to the industries that may be started in our own State. He was crossed by a Member of the Treasury Bench and asked to give particulars of the rates that existed in other parts of India as compared with our own. I have here collected the material from a memorandum that has been submitted by the Madras Chamber of Commerce to the Government of Tamil Nadu through the State Electricity Board. Incidentally I may mention that although I am a Member of the State Electricity Consultative Council, while we frequently break our heads and discuss endlessly the extension of electricity to this or that village and the number of pumpsets that have to be energised—I realise its importance, and I am not trying to underestimate its importance—the important letters or petitions from large scale consumers of electricity are not placed before the State Electricity Consultative Council for its consideration. I may

[Thiru A. R. Damodaran]

[7th March 1969]

invite the attention of the Hon. the Minister for Electricity (who is luckily in the House now) to the fact that these are important matters which must be placed before the State Electricity Consultative Council, so that they may be discussed and may not be arbitrarily discussed by the State Electricity Board. The claim that my hon. friend Thiru Sa Ganesan made has been proved to be perfectly valid and totally correct in that the thermal area rate the so-called thermal rate—in Tamil Nadu for supply for supply of power to heavy and large scale industries is the highest in India. I shall give these figures to the Hon. Minister. He has probably received them. I hope he has received the figures already. If not I hope he will get them from the Electricity Board. I would like the Hon. Minister to examine the figures with the officers of the Electricity Board and discuss with them the necessity for removing the so-called thermal surcharge, which is making electric power extremely expensive for industries to be started in and around Madras City. I would pass on the figures, as I said earlier, to the Hon. the Minister for Electricity. But if the Government are anxious, as they undoubtedly are, to encourage private entrepreneurs in starting more industries in and around Madras City—in Tamil Nadu—then they should sit down and evolve a policy for the supply of inexpensive electric power to industries.

I would also like to suggest to the Hon. Minister the necessity for forming an Advisory Council to give him advice on industrial development in our State. We have trained officers in the Industries Department. They are able officers doubtless. But I think, Sir, we should draw on the large reservoir of experience that is there in the heavy industries that have been established in Madras State. I hope that the Minister for Industries will appoint a small body consisting of nine industrialists from our own State and possibly three or four from other States to advise him on various problems of industrial development that could be carried on in our State. I mention that three or four industrialists from other States could be co-opted in this body because of the very sedulous campaign that has been carried on by some newspapers outside the State of Tamil Nadu very responsible journals—that the atmosphere in Tamil Nadu has been vitiated after the entry of the D.M.K. party into power. That labour legislation is likely to be extremist, and so on. It is to discourage such tendentious talk and such baseless statements that I would request the Hon. Minister to co-opt three or four industrialists from other States so that others may have an accurate personal knowledge of the conditions obtaining in our State and may not be scared by false rumours.

5-30
p.m.

Reference has been made in the Budget to the development of Petro-Chemical industry. I do not know if the Members of this House have noticed; in the Budget of the Centre for the years 1968-69 and 1969-70 the Central Government have already sanctioned a sum of Rs. 3.5 crores for the development of a petro-

7th March 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

chemical plant in Gujarat near the Koyali Refinery. I have to quarrel if petro-chemical plant is to be established in Koyali. But I have a feeling that unless we are more alert in pressing our claims for development of petro-chemical plant around Manali, our case may go by default.

The State should take up the proposal of establishing a naphtha cracker which is estimated to cost Rs. 25 crores and if this is done, it would be possible for vast medium-scale industries with a capital of Rs. 3 to 5 crores to come up in and around Manali. I have no doubt that if a naphtha cracker is established, and the base of field stock is supplied by the naphtha cracker to the petro-chemical industry, we would have industrial development on a very much more widespread and extended scale and I estimate that in ten years' time we would have industries having capital investment of over Rs. 300 crores in and around this area.

Let me now come to one item which has been mentioned in our Budget. I am sorry to say that I am in total disagreement with it and I wish to criticise this in very strong terms. It is the proposal to make pre-University education free. I remember how seven or eight months back when the hon. the Leader of the Opposition moved a resolution in this very same Council, the complexion of which has not radically changed even after the biennial elections that were held recently, we had the privilege and pleasure of voting with the Members on the Treasury Benches and of losing also on the resolution that education should be made free in the pre-University class. My Friend Thiru Santosham has expressed himself in very clear and categorical terms that this is likely to bring down standards in education. I am not talking of the financial liability at all. It is quite possible that it may cost us Rs. 60 or 80 lakhs or even one crore of rupees. I realise that a Government which has Rs. 285 crores may well afford to spend 1/2 per cent of its revenue on such exercises. It is not merely the financial commitment that I am referring to though I shall come to that a little later. It is also because we feel that free education in the pre-University class is neither feasible nor desirable under the present conditions in which our educational system thrives. I shall not say that free education is not appreciated by the students. But I certainly believe that in the field of University education where a great deal of capital investment is required for buildings, for laboratories and various technological improvements that have to be carried out, to treat pre-University education like high school education is not to recognise the great importance that University education will have to play in bringing forth a new technical cadre which can take over the management of our country. I remember when high school education was made free, there were various schools in our State which were paying very much better scales of salaries to teachers than the Government scales of salaries and how, as a result of the introduction of free education up to the high school stage, in the matter of giving grants to these schools, very many

[Thiru A. R. Damodaran] [7th March 1969]

schools lost in the matter of grant with the result that teachers had to go for almost nine or ten months drawing lower scales of salaries than what they were drawing in the past. Sir, college education is a costly process. In no country in the world is University education ever made free. Even in the developed countries of the United Kingdom and the United States of America where so many educational institutions have been opened has it been possible for those Governments which are truly more welfare Governments than our own to introduce this revolutionary concept, and there can be no denying that this is possibly one of those endless steps that we have taken which will denigrate the value of University education and that will bring down the standards of our University to the level of pial schools. This step has been taken, I realise, because of political pressure in the sense that the Congress Party has always advocated or advocated from near 1967 the idea that pre-University education should be made free. I beg to disagree with both the major parties on this issue and I can only cite as evidence the fact that the Members of the United Party, four of us—Thiruvalluvar Krishna-moorthy, Santosham, myself and the Vice-Chancellor have come to the identical conclusion that free education in the Pre-University Class is bad, without any sort of mutual consultation. That itself shows that there are various shades of opinion amongst the educated classes—teachers, barristers, businessmen and educationists who normally do not agree on a uniform policy unless they wish to vote in a particular way, but on this matter all of us have condemned it though for various reasons. I still hope that this Government, although they may have yielded to political pressure on this issue, would not advance it a little further during the coming years, during the three years that they will be in power and state that they will extend this concession to Graduate and Post-Graduate courses to which one of the hon. Members referred in strong terms. Let us stop with this thing because even according to the Secondary Education Commission, it was visualised that the pre-University class should be tacked on to the high school. So, from that point of view alone we may be able to justify that it is necessary. But I hope that for Heaven's sake, in the interests of education and in the interests of our college students, this reform will not be extended further and that we will not hear more of it until 1972 or later.

Let me conclude on a note of levity and congratulate the Minister for Agriculture on taking various steps in connection with agriculture and more particularly in connection with poultry farming. I am a poultry farmer in addition to being a businessman, legislator, etc., etc. The Hon. Minister himself has given me the pleasure of visiting the small farm that I have in my house and I think the Hon. the Minister for Finance also shares my love of poultry although in a different sense perhaps in eating and both of us share his liking for poultry. Therefore, when I make a request to the Hon. the Minister for Agriculture, he will have no difficulty in convincing the Hon. the Minister for

7th March 1969] [Thiru A. R. Damodaran]

Finance that it is absolutely essential to devote some more resources to the development of poultry in our State. I note that in the Annual Plan a sum of Rs. 15.52 lakhs has been set apart for various poultry development schemes and out of this amount a sum of Rs. 34,000 has been provided for the breeding of hybrid chicks in our own State. Let me explain this a little. This particular hybrid chickery has been established in other States in places like Poona and Bangalore and normally a hen could lay 172 to 188 eggs per annum. These hybrid chicks, due to some special scientific process of selective breeding, are able to lay as many as 250 eggs per annum. Therefore, it has become the modern practice for big-scale poultry farmers to buy these hybrid chicks from Poona and Bangalore because naturally if you have more eggs from a particular hen during a year, it would be more profitable in view of the high feeding cost. I am sorry that in our State so far, we do not have a hybrid chickery and therefore I had to write to Poona Farm and get about a hundred chicks from there. Sir, I find that this provision of Rs. 34,000 is most inadequate for the purpose of development of hybrid chickery in our State. I hope the Hon. the Minister for Agriculture will find it possible, of course, after the recommendations of the Fifth Commission, if necessary, to devote a little more attention to the development of poultry farming which is so very essential if agriculture is to be made prosperous in our State.

5-40
P.M.

Thank you, Sir.

திரு. கே. அறிவுமுகன்: மாண்புமிகு தலைவர் அவர்களே, 1969-70-ம் ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையில் நாட்டின் நல்வாழ்விிற்கும், எதிர்காலத்தில் தமிழ் சமுதாயம் தலை நிமிர்ந்து நிற்கவும், நம்முடைய நாட்டு ஏழைமக்கள் எல்லாம் உயர்வதற்குமான பல்வேறு கருத்துக்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. எட்மண்டு பர்க் குறிப்பிட்ட படி.

"It is always difficult to tax and to please as to love and be wise". வரிவிதித்து, அதன் மூலம் மக்களின் திருப்தியைப் பெறுவது என்பது இயலாது என்கிற கருத்தை நமது நிதியமைச்சர் அவர்கள் மிக நன்றாகப் புரிந்துகொண்டு, இருக்கின்ற நிதியை மனதில் கொண்டும், மத்திய அரசிடமிருந்து பெறக்கூடிய நிதியை மனதில் கொண்டும் இந்த நிதிநிலை அறிக்கையைத் தயாரித்திருப்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கதாகும். மதி துட்பம் நூலோடுடையவர்களை நிதியமைச்சர்களாகப் பெறவேண்டும் என்று தமிழகம் மிக நீண்டகாலமாக எதிர்பார்த்திருந்த நிலையில், நம்முடைய முன்னாள் முதல்வர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் முதலமைச்சராகவும், நீதி அமைச்சராகவும் இருந்து நிதிநிலை அறிக்கைக்கு ஒரு பெருமை தேடித் தந்தார்கள். மதி துட்பம் நூலோடுடைய அண்ணா அவர்களுக்குப் பின்னால் அவருடைய நிதியமைச்சர் பணியை மாண்புமிகு மதியமுகன் அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருப்பது நமக்கெல்லாம் மன நிறைவை அளிப்பதாகும்.

[திரு. கே. அறிவுமகன்] [7th March 1969]

இந்த நிதி நிலை அறிக்கையில் பல்வேறு இனங்களில் நம்முடைய மாநிலத்தினுடைய திட்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கின்றார்கள். திட்ட ஆணைக்குழுவிடம், முதலீடு செய்கின்ற முறையில் ரூ. 624 கோடி நம்முடைய மாநிலத்திற்குத் தேவைப்படும் என்பதைக் குறிப்பிட்டு, ஆனால் அவர்கள் அதைத் தரமுடியாது என்கிற நிலையில் அவர்களிடமிருந்து பெறக்கூடிய 250 கோடி ரூபாய்கூட இன்றைய தினம் 201 கோடி ரூபாயாகக் குறைந்திருக்கிறது. அதையும் நமது நிதி வசதியையும் கணக்கில் கொண்டு 501 கோடி ரூபாய்க்கான ஒரு மாநில வளாசசித் திட்டத்தை நாம் நிறைவேற்றத்தக்க சூழ்நிலையில் இன்றைய தினம் அமைத்திருக்கின்றோம். நம்முடைய மாநிலத்தில் பல்வேறு பகுதிகளில் பருவமழை தவறியதன் காரணமாக வறட்சி நிலை நிலவுகின்ற சூழ்நிலையில் மக்கள் இன்றைய தினம் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். மக்கள் ஞாபகம் வறட்சி நிலையில் பரிதவித்துக் கொண்டிருக்கின்ற கடுமையான காட்சிகள் நமது மனக்கண் முன்னால் வந்துகொண்டிருக்கின்ற அதே நேரத்தில், அதைவிடக் கொடுமையான செய்தி என்னவென்றால், வறட்சி நிலையில் வாடிக்கொண்டிருப்பவர்களை மேன்மேலும் வாட்டிச் சாக அடிக்கவேண்டும் என்று எண்ணுகின்ற போத்தில் இன்றைய தினம் மத்திய அரசு வறண்ட நிலையில் உள்ள பகுதியில் இருக்கின்ற மக்கள் தா இறைப்பதற்கான நீர் இறைப்பு இயந்திரங்கள் மதும பம்பு செட்டுக்கள் மதும வரி விதித்து இருக்கிறது. உணவு உற்பத்தி செய்து நம்முடைய விவசாய மக்கள் வளர்ச்சி பெறுவதைத் தடுத்து நிறுத்துகின்ற முறையில் உரத்தின் மீதும் மத்திய அரசு வரி விதித்திருப்பது அதைவிட மிகக் கொடுமையானதாகும். ஒரு நாட்டின் ஆட்சி எவ்வளவு மதி துட்பம் இல்லாமல் இருக்க முடியும் என்பதற்கு இந்த நாட்டின் மத்திய ஆட்சியும், அதனுடைய நிதி அமைச்சரும் எடுத்துக்காட்டாக இருக்கின்றார்கள். அதனால் தான் நான் முதலிலேயே சொன்னேன் ஒரு நாட்டின் அமைச்சர்களாக இருக்கின்றவர்கள், அதுவும் நிதியமைச்சர் பணியை மேற்கொண்டிருக்கின்றவர்கள் மதி துட்பத்தோடு தான் அறிவு பெற்றவர்களாகவும், பண்பு உடையவர்களாகவும், நாட்டு நிலைமையை அறிந்து காரியம் ஆற்றுவவர்களாகவும் அமைய வேண்டும் என்று. இவ்வாறு பார்க்கின்றபோது மறுபடியும் எனக்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்களின் பெருமை தெரிகிறது. அண்ணா அவர்கள் நம்முடைய நாட்டை, தமிழகத்தை மிக நீண்ட காலமாக நடத்திச் சென்றவர்கள். அவர் நமக்கு முதல்வராக அமைந்து நமக்கெல்லாம் வழிகாட்டியாகத் திகழ்ந்தார். ஒரு நாட்டின் தலைவரை எந்த விதமாகச் சோதனை செய்து பெரிய தலைவராக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று வால்டர் லிபமான் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்றால்

“The final test of a leader is that he leaves behind him in other men the conviction and the will to carry on”

தனக்குப் பின்னால் நாட்டை நடத்திச் செல்லுகிற சிறந்த மக்களை, மனிதர்களை, அத்தகைய மன உறுதி படைத்தவர்களை விட்டுச் செல்லுவதுதான் ஒரு தலைவருக்கு இருக்கின்ற

7th March 1969] [திரு. கே. அறிவழகன்]

இலக்கணம் என்று வால்டர் லிப்மான் குறிப்பிட்டபடி அண்ணா அவர்கள் நம்மிடத்தில் மதி நுட்பம் மிக்கக்கொண்டவர்களை நல்ல அன்மச்சர்களாகவும், நாட்டை நாடத்திச் செல்லுகின்ற நல்ல பல தலைவர்களாகவும் இன்றைய தினம் விட்டுச் சென்றிருக்கின்றார்கள். உண்மையில் நம்முடைய நிதிநிலை அறிக்கையின் கோட்பாடுகளை மனதில் கொள்ளுகின்ற நேரத்தில், அந்தக் காலத்தில் ஆடம் ஸ்மித் சொன்ன கருத்துக்கள் நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒரு நாட்டின் நிதி நிலை அறிக்கை எந்தெந்த கோட்பாடுகளின் அடிப்படையில் இருக்கவேண்டும் என்று அப்போதே விளக்கியிருக்கிறார். வெளிநாட்டான் உள்நாட்டில் குழைந்தால் அதைத் தடுத்து நிறுத்தி நாட்டை காப்பாற்றுகின்ற நிலைமையில் பாதுகாப்பிற்கும் (டிபென்சுக்கும்), இன்டர்னல் டிஸ் ஆர்டர் (Internal disorder) உள்நாட்டில் குழப்பம் விளையாமல் காத்துக்கொள்வதற்கும், சமுதாயப் பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் வழிவகைகளைக் கொண்ட அறிக்கையாக ஒரு நாட்டின் நிதிநிலை அறிக்கை இருக்கவேண்டும் என்று ஆடம் ஸ்மித் அந்தக் காலத்திலேயே குறிப்பிட்டிருக்கிறார். நம்முடைய நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் மத்திய ஆட்சி இந்திய உபகண்டத்தின் பாதுகாப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பாதுகாப்புச் செலவு எவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்து வந்திருக்கிறது என்பதைப் பார்க்கின்றபோது இரண்டு நிலைகள் எனக்கு நினைவுக்கு வருகின்றன. ஒன்று நம்முடைய நாட்டின் பாதுகாப்பு மிகவும் பலவீனப்பட்டு வருகிறது. இரண்டாவது மத்தியில் உள்ள தலைவர்கள் இந்திய உபகண்டத்தைக் காப்பாற்றுகின்ற முயற்சியில் நல்ல புத்தி கூர்மையுடன் நடந்துகொள்ளாத காரணத்தால் அண்டை நாடுகளின் விரோதத்தைப் பெற்று நாம் பாதுகாப்புச் செலவை அதிகரித்துக் கொண்டால்தான் இந்திய உபகண்டத்தை வெளிநாட்டுப் படையெடுப்பிலிருந்து காப்பாற்றமுடியும் என்ற பரிதாப நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கின்ற காட்சி என்னுடைய நினைவிற்கு வருகின்றது. 'பிக்' என்ற அறிஞன் ஒரு நாட்டின் தலைவர்கள் எவ்வளவு பண்போடு, கனிவோடு மற்ற நாட்டவர்களிடம் நடந்துகொள்ளுகிறார்களோ அந்த முறையில் தான், அதைப் பொறுத்துத்தான் அந்த நாட்டின் பாதுகாப்புச் செலவு அமையும் என்றான். ஆனால் நமது பாதுகாப்புச் செலவு எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகரிக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நம் நாட்டின் மத்திய ஆட்சியாளர் சரியாக இல்லை என்பதைக் காட்டுகிறது. ஆனால் நிச்சயமாக நானும் அறிவேன்; இங்கே எதிரிலே உட்கார்ந்திருக்கின்ற என்னுடைய மாற்றுக்கட்சி தன்பர்களும் அறிவார்கள். ஒரு நாடு பாதுகாக்கப்பட வேண்டும் என்பதையும், ஒரு ஆபத்தான, பாரிபதகரமான சூழ்நிலை ஏற்படும் போது பாதுகாப்புச் செலவைக் குறைப்பது நியாயமாகாது என்பதையும் நானும் அறிவேன். அவர்களும் அறிவார்கள் என்பதை நானும் உணர்வேன். அதே நேரத்தில் நம்முடைய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஆண்டு போலீசுக்கான செலவு

[திரு. கே. அறிவழகன்] [7th March 1969]

அதிகரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சென்ற ஆண்டு 12.97 லட்ச ரூபாய் விருந்த செலவு இன்றைய தினம் 13.86 லட்ச ரூபாயாக உயர்ந்திருக்கிறது. இந்த ஒரு லட்ச ரூபாய் செலவு உயர்வை நான் வருத்தத்தோடு கவனிக்கின்றேன். இன்னும் சொல்லுவதானால், இது கூடாத செயல், ஆகாத செயல் என்று கூடச் சொல்லுவேன். ஆனால் இந்தச் செலவு என் அதிகரித்தது; இந்தச் செலவை அதிகரிக்கவேண்டிய நிலைமை நமக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்றால், இந்த நாட்டில் 20 ஆண்டுகளாக ஆட்சி பீடத்தில் அமர்ந்திருந்த நண்பர்கள், சட்டம் ஒழுங்கைப் பாதுகாக்க ஒத்துழைக்க வேண்டிய காங்கிரஸ் நண்பர்கள், 'இன்றைய தினம் சட்டம் ஒழுங்கை எந்த நேரத்தில் குலைக்கலாம்; இவர்கள் ஆட்சிக்கு வந்து விட்டார்களே, இவர்களை எப்படி அலைக்கழிக்கலாம்' என்ற நோக்கத்தில், மறுபடியும் தாங்கள் ஆட்சிக்கு வருவோம் என்ற நம்பிக்கை இல்லாமல், நங்களுக்கு என்று மத்திய ஆட்சி இருக்கிறது என்ற நினைவுகூட இல்லாமல், சட்டம், ஒழுங்கை மீறுகின்ற செயல்களை, இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் மதுரையிலும், அதற்கு முன்னால் இங்கே எழும்புருக்கு அருகேயும், வேறு பல இடங்களிலும் செய்கின்ற காரணத்தால் போலீஸ் துறை செலவை ஒரு லட்ச ரூபாய் அதிகரிக்கவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு நாட்டின் போலீஸ் துறை செலவு அதிகரிப்பதைவிட பள்ளிக்கூடங்களுக்கான செலவு அதிகரித்தால், நன்மை பயப்பதாக இருக்கும். திருமதி லாதவி அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு புரிகின்ற சமுதாய நற்பணிகளுக்கு ஆகும் செலவுகள் மிக வேகமாக வளர்ந்தால் நன்மை பயப்பதாயிருக்கும். ஆனால் அவற்றிற்குச் செலவு செய்ய இயலாமல், வேறு பல துறைகளில் அதிகச் செலவு செய்யவேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றோம். இந்த அமைச்சரவைப்பைப் பொறுத்தவரையில், போலீஸ் துறைக்கு ஒரு லட்ச ரூபாய் அதிகம் செலவழித்திருந்தாலும், கல்வித்துறையைப் பொறுத்தவரையில் இந்த ஆண்டு மிக அதிகமாகச் செலவழித்திருக்கின்றார்கள். கடந்த பல ஆண்டுகளாக ஒவ்வொரு ஆண்டும் கல்வித் துறைக்கு நம்முடைய அரசினர் செலவை அதிகரித்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். 1965-67-ல் 43 கோடியே 85 லட்சம் செலவழிக்கப்பட்டது. 1967-68-ல் 53 கோடியே 55 லட்சம்; 1968-69-ல் 58 கோடியே 85 லட்சம் ரூபாய் செலவழிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்த ஆண்டு 65 கோடியே 33 லட்ச ரூபாய் செலவழிக்க இருக்கின்றோம். ஏனெனில் சமுதாய நல பணிகள் மூலம் நாடு நல் வாழ்வு பெற நம்முடைய அரசு மிக்க கவனத்தோடு இந்தத் திட்டத்தில் கல்விக்கு அதிகச் செலவு காட்டியிருக்கிறார்கள்.

6-50
p.m.

கல்வித்துறையிலே அதிகமாகச் செலவழிக்க வேண்டிய நிலைமை வளர்ந்துவந்து, நம் நாட்டை முற்போக்குப் பாதையிலே அழைத்துச் செல்கிறது. எனவே, இப்போக்கு வரவேற்கத்தக்கதாகும். நமது நாட்டிலே சட்டம், ஒழுங்கை மீறுகின்றவர்கள் தானாகவே தேர்ந்த கல்வித் திட்ட ஒழுங்குக்குக் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும். 'கற்க கசடற, கற்றவை கற்ற பின் திற்க' அதற்குத்

7th March 1969] [திரு. கே. அறிவுமுகன்]

தக' என்கிற முறையிலே அதற்கு தக நடப்பவர்கள் என்கிற முறையிலே கல்வித்துறை செலவுகள் நம் நாட்டிலே சட்ட ஒழுங்குகள் நன்றாக நடைபெற உதவும் என்று நம்புகிறேன்.

கல்வித் துறையிலே, இதற்கு முன்னாலே இருந்த காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர் உயர் நிலைப் பள்ளிகளிலே இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்தார்கள். இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்த காலத்திலே, அவர்கள் அந்த இலவசக் கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வருவதனால் வருகின்ற கேடுகளைக் களையவேண்டும் என்று கேட்டோம். ஆனால் அந்தக் கேடுகள் எல்லாம் களையப்படவில்லை. எங்களுடைய முயற்சிகள் எடுபட்டதாகத் தெரியவில்லை. இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வருவது ஒரு அரசியல் திட்டமாக இருக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தோடு அவர்கள் கொண்டு வந்தார்கள். ஆனால் அந்தத் திட்டத்தினால் ஏற்படுகின்ற கேடுகளை அவர்கள் களைந்திருப்பார்களேயானால், அதாவது 1967-ஆம் வருஷம் பிப்ரவரி மாதத்திற்குள்ளே அப்படிப்பட்ட கேடுகளைக் களைந்திருப்பார்களே யானால்—அந்த இலவசக் கல்வித் திட்டத்தின் முழுப் பலனையும் நம்முடைய நாடு இந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே பெற்றிருக்கக் கூடும். ஆனால், இந்த இரண்டு ஆண்டுகளிலே முன்னாள் கல்வி அமைச்சர் திரு. நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் காலம் சென்ற முதலமைச்சர் திரு. அண்ணா அவர்களும் எடுத்துக் கொண்ட பல்வேறு காரியங்களின் காரணமாக கல்வித் துறையிலே ஒரு மாற்றம் இன்றைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்த மாற்றத்தை எப்படியும் நிலை நிறுத்த முடியும் என்ற நம்பிக்கையிலே தான் இந்தப் புதிய அரசு, புது முக வகுப்புகளிலே இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. இதைப்பற்றி இந்த மாமன்றத்திலே பேசப்பட்ட நேரத்திலே, எதிர்க்கட்சித் தலைவர் திரு. தியாக ராஜன் அவர்கள் என்னை கையைக் காட்டிச் சொன்னார்கள்: இதே மாமன்றத்திலே 6, 7 மாதங்களுக்கு முன்னால் ஒரு நாள் இந்த கல்லூரிகளிலே புது முக வகுப்புகளில், பி.யு.சி. யிலே, இலவசக் கல்வி வரக்கூடாது என்று நான் பேசியதை எடுத்துச் சொன்னார்கள். புதுமுக வகுப்பில் இலவசக் கல்வி வரக் கூடாது என்று நான் அன்றைய தினம் கொண்டிருந்த கருத்துக்குக் காரணம், அன்றைக்கு இருந்த சூழ்நிலையில் இலவசக் கல்வி அமல் ஆக்கப் பட்ட நேரத்திலே அவைகளுடைய முழுக் கேடும் நீக்கப்படாத நேரத்திலே, அதனால் நல்ல விளைவுகள் ஏற்படாது என்று நான் கருகினேன். இப்பொழுது பொதுவாக எதிர்க்கட்சிகள் இந்தப் புதிய அரசு எடுக்கும் எந்த எதிர் காலத் திட்டத்திலேயும் இந்த அரசைக் குற்றம் சொல்ல வேண்டும் என்ற கருத்தின் அடிப்படையிலே தான் இன்றைக்கு புது முக வகுப்பிலே இலவசக் கல்வித் திட்டத்தை எதிர்ப்பதாக இருக்கிறது என்று நான் இன்னமும் நினைக்கிறேன். முதலமைச்சர் திரு. கருணாநிதி அவர்களும், இங்கு அமர்ந்திருக்கிற வேளாண்மைத் துறை அமைச்சர் திரு. கோவிந்தசாமியும், அமைச்சர் திரு. சாதிக் பாஷா அவர்களும், மற்றவர்களும் இந்தத் திட்டத்தைப் பற்றிக் கூடப்

[திரு. கே. அறிவழகன்] [7th March 1969]

பேசியதிலிருந்து 1972-லே நம்முடைய காங்கிரஸ் நண்பர்கள் சிரமப்பட்டு பேசுவதற்கு ஒரு தலைப்பை ஏன் நாம் தருவானேன்— அவர்கள் இதை ஏன் நாடு எங்கும் சொல்லி, நாங்கள் கொடுப்பதாக இருந்த இலவசக் கல்வித் திட்டத்தைக் கல்லூரிகளிலே இவர்கள் தந்தார்களா என்று அவர்கள் ஏன் நா வலிக்கச் சொல்ல வேண்டும்—அந்த வலியை அவர்களுக்கும் தேவையில்லை, அவர்கள் இனிமேல் புதிய கருத்துக்களும், திட்டங்களும் இருந்தால் கொஞ்சம் சிரமப்பட்டு தேட்டும் என்கிற அளவிலேதான். நம்முடைய மாண்புமிகு அமைச்சர்கள் இந்தத் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கருதுகிறேன். இதைக் கொண்டு வந்த காரணத்தினால், கல்லூரிகளிலே கல்வித் தரத்தின் வளர்ச்சி பாதிக்கப்படும் என்ற அச்சம் திருப்பதாக நம்முடைய ஐக்கிய கட்சியிலே இருக்கிற திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் இப்பொழுது சொன்னதை நான் கேட்டேன். உண்மையில் அவர்கள் சொன்னபடி கல்லூரிகளிலே படிப்பது என்பது இன்றைய தினம் மிகுந்த செலவுக்குரிய பெரிய பளுவாக இருக்கிறது. அதுவும், உயர் கல்வி என்பது ஒரு தனிப்பட்ட மன்னனுக்கு செலவழிக்கப்படுகின்ற தொகையைப்போல் என்று சொல்லக்கூடிய வகையிலே உயர்ந்து போய்க்கொண்டே இருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட அந்த உயர் கல்வியைப் பெறுவதற்கு இந்த இலவசக் கல்வி மிக மிக உதவியாக இருக்கும் என்ற கருத்து கொண்டவர்களிலே நானும் ஒருவன் ஆனால், உண்மையில் பியூசி-யிலே இலவசக் கல்வியாக இல்லாத நேரத்திலேகூட இந்த நாட்டிலே அதிலே சேர்ந்து படிக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிற மாணவர்களிலே பெரும் பகுதியினர் 80 சதவிகிதத்தினரோ, 90 சதவிகிதத்தினரோ ஏழை எளிய மக்களை, பழம் குடிமக்களைச் சேர்ந்தவர்கள். அப்படி கல்லூரிகளிலே படித்து விட்டால் சமூகளுக்குத் தகுதி வந்து விடும் சமுதாயத்திலே என்று கருதிக் கொண்டிருக்கிற தாழ்த்தப்பட்ட மக்களை நான் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால், சென்னை நகரிலே வேண்டுமானால், ஸ்டெல்லா மேரிக் கல்லூரிலயோலா கல்லூரி போன்றவற்றில் குறிப்பிட்டத் தக்க பணக்காரப் பிள்ளைகள் படிக்கலாம் என்ற நிலை இருக்கிறதே தவிர, அரசராம் பட்டினத்திலோ அல்லது நாகர்கோவிலிலோ படிக்கின்ற பிள்ளைகளை எடுத்துக் கொண்டால், நூற்றுக்கு 90 பேர் இந்த அரசாங்க உதவியைப் பெற்றோ, அல்லது வேறு பல உதவிகளைப் பெற்றோ படிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறார்கள். எங்களைப் பொறுத்த வரையில், இன்றைய தினம் ஆளும் கட்சியிலே அமர்ந்திருக்கிற பலரும், இப்படிப்பட்ட பல்வேறு விதமான அரசாங்க உதவிகளைப் பெற்று படித்தவர்களே தவிர, உதவிகளைப் பெற முடியாத நிலைமை இருந்திருக்குமானால், இந்த நிலைக்கு வந்தே இருக்க முடியாது என்பதை உணருகிறோம். அதுவும், இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற பல்வேறு குடும்பத்தை நான் சந்தித்து இருக்கிற நேரத்திலே, ஏன் நீங்கள் உங்களுடைய பெண்ணை பியூசி-யிலே படிக்கவைக்கவில்லை என்று கேட்டால், அவர்கள் சொன்ன பதில் எல்லாம் 'அதற்கு உரிய வசதி இல்லை; அதற்கு வேண்டிய புத்தகம் வாங்க வசதி இல்லை, சம்பளம் கிட்ட வசதி இல்லை' என்பது தான்.

7th March 1969]

திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் : அந்தப் பெண்ணை அவர்கள் கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டால் இப்படிப்பட்ட தொந்தரவுகள் வர முடியாதல்லவா?

திரு. கே. அறிவழகன் : கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுத்து விட்டால், அதன்தான் அந்தப் பெண்ணின் பிரச்சனை முடிந்து விடுகிறது என்பது திரு. தாமோதரன் அவர்களைப் பொறுத்தவரையில் சலபமாக இருக்கலாம். காரணம், அவர்களுக்கு எத்தனை பெண்கள் இருந்தாலும் கவலை இல்லை, வசதி படைத்தவர்கள். எனவே, அவர்களுக்கு இந்தப் பிரச்சனை புரியாது. இந்த நாட்டிலே பெண்களை அதிகமாகப் படிக்க வைத்து விட்டாலும், அவர்களுக்கு படித்த மாப்பிள்ளைகளைத் தேடுவது கூட பெரும் பிரச்சனை ஆகிவிடுகிறது. ஆனால், நம்முடைய அரசைப் பொறுத்தவரையில், இந்த இலவசக் கல்வியோடு அவர்கள் நின்று விடக் கூடாது. கல்லூரிகளிலே படிக்கிற மிக மிக ஏழைப் பிள்ளைகளுக்குப் புத்தகம் வாங்கிக் கொடுக்கவும், ஓய்வு நேரங்களிலே படிப்பதற்கு என்று அப்படிப்பட்டவர்களுக்கு மண்டபங்கள் அல்லது கல்லூரிகளிலே பல அறைகளைத் திறந்து விடுவது போன்ற பணிகளிலே இந்த அரசு ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். மாண்புமிகு உறுப்பினர் திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் இப்படிப்பட்ட இலவசக் கல்வித் திட்டமும், மற்ற சலுகைகளும் இங்கிலாந்து நாட்டிலே இல்லையே, அமெரிக்க நாட்டிலே இல்லையே, அங்கு எல்லாம் அவர்கள் சமுதாய நலத்திட்டத்திலே அக்கரை இல்லாமலா இருந்தார்கள் என்று கேட்டார்கள். நல்ல ஒரு சிங்களியைத்தான் கேட்டார்கள். அங்கு எல்லாம் இல்லாமல் எங்களுடைய அமைச்சர்கள் இதை எல்லாம் செய்கிறார்கள் என்று நான் பெருமைப்படுகிறேன். மேலை நாடுகளிலே ஏதாவது இப்படிப்பட்டவை செய்த பிறகுதான் நாம் செய்யவேண்டும் என்ற அளவிலே இல்லாமல் எங்களுடைய அமைச்சர்கள் இதை எல்லாம் செய்கிறார்கள். மேலும், மேலை நாடுகளைவிட இங்கே ஏழை மக்கள் அதிகமாக இருக்கிறார்கள் என்பதையும் நாம் மறந்து விடக் கூடாது.

THIRU A. R. DAMODARAN : I only said that free education must not be ensured to everybody. I am one of those who believe that students of the backward communities of the poorer classes, anybody whose parents' income is below Rs. 3,500 or Rs. 2,000 should get free education. But I do not follow the argument why the son of a Raja Sir Muthiah Chettiar or the son of Thiru Damodaran should receive free education.

திரு. கே. அறிவழகன் : எனக்கு இனிமேல் பேசுவதற்கான குறிப்புகளை உயர்திரு. ஏ. ஆர். தாமோதரன் அவர்கள் தந்த தற்காக நான் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்ளக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். நான் இதைப்பற்றி முன்னாள் முதலமைச்சர் அறிஞர் அண்ணா அவர்களிடத்திலே பேசிக்கொண்டிருந்தேன். ஏழைகளைப் பொறுத்தவரையில் இலவசக் கல்வியும், பணக்காரர்கள் அதுவும்

[திரு. கே. அறிவழகன்] [7th March 1969]

பெரும் பணக்காரர்கள் என்றால் அவர்களது வருவாய்க்கு ஏற்ற அளவில் அவர்களுக்குக் கட்டணம் வசூலிக்க வேண்டும் என்ற முறையையும் கொண்டு வரவேண்டும் என்றும் சொன்னேன். அப்படிச் செய்வதற்கு இந்திய அரசியல் சட்டம் இடையூறு இருக்கிறது என்றார்கள். வருவாய் அற்றவர்களிடத்திலே வேண்டுமானால் கட்டணம் வசூலிக்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் வருவாய் அதிகமாக வருகிறது என்பதற்காக மக்களை வேறுபடுத்தி கட்டணம் அதிகமாக வசூலிக்க இயலாத முறையிலே இந்திய அரசியல் சட்டம் அமைந்திருக்கிறது என்றார்கள். இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே எவ்வளவோ விஷயங்களைச் சொல்லாமல் விட்டு விட்டார்கள். இந்திய அரசியல் சட்டத்தைச் செய்த டாக்டர் அம்பேத்கார் அவர்கள் 1950-ஆம் ஆண்டு அதை நிறைவேற்றுகிற நேரத்திலேயே இதை உணரத் தலைப்பட்டார். அரசியல் சட்டத்திலே பிரஜைகளைப் பொருத்த வரையில் 'ஒன் மேன், ஒன் வோட்' என்ற முறையைக் கொண்டு வந்தார்கள். ஒரே குலம், ஒரே நிறை என்று பாரதியார் சொன்னாரே அதே போல் ஒரே நிறை என்ற முறையைக் கொண்டுவந்தார்கள். ஆனால் 'ஒன் வேல்யூ' என்ற நிலையைக் கொண்டு வரவில்லை. இந்த நாட்டுப் பிரஜைகளின் வேறுபாடுகளைப் பார்க்கிற நேரத்தில் ஒரு பக்கம் மிக உயர்ந்த வருமானம் உள்ளவர்களும், அந்த உயர்ந்த வருமானத்தைப் பயன் படுத்தத் தெரியாத காரணத்தால் பல்வேறு தீய செயல்களிலே ஈடுபடுகிறவர்களும், இன்னொரு பக்கம் உண்பதற்கு உணவு இல்லாமல், உடுப்பதற்கு உடை இல்லாமல், இருப்பதற்கு இடமில்லாமல் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிற பல்லாயிரக்கணக்கான மக்களும் ஒரே மதிப்புப் பெற்றவர்களாக சமுதாயத்திலே இருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் ஒரே நிறையுடையவர்களாக்குவதற்கு ஏதாவது இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே சொல்லப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. அது சொல்லப்படவில்லை என்று தெரிந்தவுடனே டைரக்டிவ் கோட்பாடுகள் என்று கொண்டு வந்தார்கள். அதை இந்திய அரசியல் சட்டத்தோடு இணைத்தார்கள். அதனால்தான் என்னுடைய நண்பர் இராகவானந்தம் அவர்கள் 14 ஆண்டு வரையிலே இலவசக் கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறினர். 14 ஆண்டு வரையிலே இலவசக்கல்வி கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்றால், 15, 16, 17 ஆண்டு வரையிலே கொடுப்பது இந்திய அரசியல் சட்டத்திற்கு விரோதம் இல்லை. அந்தக் கோட்பாடுகளை எந்த எண்ணத்தோடு கொண்டுவந்தார்களோ, ஸ்பிரிட் பிகைண்ட் இட் அந்த எண்ணத்தை நாம் முன்வந்து நிறைவேற்றப் போகிறோம் என்று சொல்லத் தக்க அளவுக்கு நாம் புகுமுக வகுப்பிலே இலவசக் கல்வியைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: சென்ற ஆண்டு கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் பேசியபோது இலவசக் கல்வி கொடுத்துவிட்டால், பையன் தந்தைக்கு அடங்கமாட்டான், தந்தையைப்பார்த்து, நீ என்ன பள்ளிக்கூடத்திற்கு சம்பளம் கட்டப் பணம் கொடுத்தாயா,

7th March 1969] [திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்]

புத்தகம் வாங்கிக் கொடுத்தாயா, ஸ்லேட் வாங்கிக்கொடுத்தாயா, இதை யெல்லாம் அரசாங்கம் அல்லவா செய்தது என்று கேட்பான் என்று சொன்னார்கள். அந்தக் கொள்கையை இப்பொழுது விலக்கிக் கொண்டார்களா? பி.யு.சி. வரை இலவசக் கல்வி கொடுக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் கொண்டுவந்த தீர்மானமே இருக்கிறது.

திரு. கே. அறிவுமுகன் : அப்படி நான் சொன்னது உண்மை. நான் இப்பொழுதும் அதைச் சொல்கிறேன். அவர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளியிலே கொண்டுவந்தார்களே, அப்பொழுது பக்குவம் இல்லாத மாணவரை இருக்கிறான். அப்படிச் கேட்பான். பல் கலைக் கழகத்திற்கு, கல்லூரிக்கு வந்துவிட்டால் அப்பொழுது கேட்கமாட்டான். பக்குவம் வந்துவிடுகிறது என்று நான் மாண்பு மிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்வேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பி.யு.சி. சமாசாரத்தைப் பற்றித்தான் திரு. ராஜாராம் நாயுடு அவர்கள் கொண்டுவந்தார்கள். அதை எதிர்க்கிறபோதுதான் அப்படிச் சொன்னார்கள்.

திரு. கே. அறிவுமுகன் : அப்பொழுது இருந்த நிலைமையினால் ஏற்பட்ட விளைவைத்தான் சொன்னேன். அந்த நிலைமை இன்றையதினம் நிச்சயமாக மாறி இருக்கிறது. ராஜன் பாபு இந்தியாவின் முதல் ஜனாதிபதி ஆகிய நேரத்தில் அவரிடத்தில் நமது இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் கிராம வளர்ச்சி பற்றி எதுவும் சொல்லவில்லையே என்று கேட்டார்கள். அவரும் அதை முழுதும் படித்துப் பார்த்துவிட்டு, நம்முடைய கிராமப் புறங்களிலே வாழ்கிற மக்கள் வளர்ச்சியுறுவதற்கும், அவர்களுடைய பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் எந்தவிதக் குறிப்பும் இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே இல்லை, அதனால்தான் இந்த நிலை என்றார். இவ்வளவு ஆண்டு ஆட்சிக்குப் பிறகும் நாட் தாழ்ந்ததிலும் சரி, சென்ற ஆண்டு பீகார் பகுதியிலேயும், அதற்கு முன்னால் மத்திய பிரதேசத்திலும், அதற்கு முதல் ஆண்டு ராஜஸ்தானிலும் கிராமப்புற மக்கள் குடிதண்ணீர் பெற முடியாமல், வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவையைக்கூட பெற முடியாமல் வாடி வதங்கிய காட்சியைப் பார்த்தோம். அந்த நேரத்தில் இந்த நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளிலேயிருந்தும், உலகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளிலேயிருந்தும் கூட சென்று நம் நாட்டு வரட்சி நிலைமையை மக்களுக்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கேட்கிற நிலைமைக்கு நாம் ஆளானோம். இந்த மன்றத்தில் பலரும் கேட்கிறார்கள். ஏன் நீங்கள் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களை வைத்துக்கொண்டு மத்திய அரசோடு சரியாகப் போராடவில்லை என்று. நம்முடைய காங்கிரஸ் நண்பர்கள் இங்கேயும் வெளியேயும் கேட்கிறார்கள், ஏன் நம்முடைய அமைச்சர்கள் மத்திய அரசோடு இன்றையதினம் இணைந்து போகிறார்கள், ஒன்றுபட்டுப் போகிறார்கள், அது உங்கள் கொள்கைக்கு ஒத்தவாறு இல்லையே என்று. நாங்கள் 15 பேராக சட்ட சபையில் இருந்த நேரத்தில், பிறகு 50 பேராக

[திரு. கே. அறிவழகன்] [7th March 1969]

ஆனபோதுகூட, இந்த நாட்டில் நாங்கள் போராட்டம் செய்த போது கேட்டார்கள். “ ஏன் நீங்கள் போராட்டம் செய்கிறீர்கள்? சட்ட சபைக்கு வாருங்கள். ஆளுநர் கட்சியாக மாறுங்கள். மதிப்பு இருக்கும். நீங்கள் ஏன் தெருவிலே, வேறுபல இடங்களிலே நின்றுகொண்டு வேறுபல போராட்டங்களைச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” என்று கேட்டார்கள். அவர்கள் கேட்ட கேள்விகளை உணர்ந்து அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் தலைமையிலே இயங்கிய இயக்கம் நாட்டு மக்கள் அத்தனை பேரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கொள்கைகளை ஏற்கச் செய்து இன்றைய தினம் ஆளுநர்கட்சியாக வந்து அமர்ந்திருக்கிறோம். ஆனால் அமர்ந்த பிறகு இவர்கள் ஏன் நிம்மதியாக ஆட்சி புரிகிறார்கள், இந்த ஆட்சியை மத்திய ஆட்சி தூக்கி எறிய மறுக்கிறதே, இந்த ஆட்சியோடு இங்கே இருக்கிற ஆளுநர் ஒத்துப்போகிறாரே, இவர்கள் சுமுகமாக ஆட்சி புரிகிறார்களே, அதே நேரத்தில் இவர்களுடைய கோட்பாடுகள் கொள்கைகள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வெற்றிபெறுகின்ற சூழ்நிலையும் உருவாகிக்கொண்டு இருக்கிறதே என்பதைக் கண்டு இன்றைய தினம் நீங்கள் ஏன் மத்திய ஆட்சியோடு தகராறு செய்துகொள்ளக் கூடாது என்று கேட்கிறார்கள். உண்மையில் உலகத்தில் எத்தனையோ ஏகாதிபத்தியங்களை எதிர்க்கின்ற நிலையிலே போராட்டங்களை நடத்தியவர்கள்கூட, ஏன் காங்கிரஸின் மிகப்பெருந்தலைவர் மகாத்மா காந்தி அவர்கள்கூட அகிம்சா போராட்டம்தான் செய்தார். எப்பொழுதாவது அகிம்சா போராட்டம் வேறுவிதமாக திரும்பிவிடுமானால் அந்தப் போராட்டத்தை நான் விரும்பவில்லை என்றுகூட அறிவித்தார். இந்த அமைச்சரவையில் உட்கார்ந்து ஒரு நாட்டின் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் வேறு எந்தவிதமான போராட்டத்தை நடத்தவேண்டும் என்று காங்கிரஸ் நண்பர்கள் விரும்புகிறார்கள் என்று நான் கேட்கிறேன். உண்மையில் காங்கிரஸ் நண்பர்கள் ஒன்றை உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். அவர்கள் இங்கே எதிர்க்கட்சியாக அமர்ந்திருக்கலாம். அவர்களுக்கு இந்த மாநிலத்தைப் பொருத்தவரையிலே தங்கள் கைகளிலே அதிகாரம் இல்லையே என்ற அவலநிலை இருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் ஒரு பெரிய மைய ஆட்சியை இங்கே பிரதிபலிக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பிரதிநிதிகளாக இங்கே வீற்றிருக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் எங்களுடைய அமைச்சர்களை ஆட்டிப்படைக்கின்ற அதிகாரம் படைத்த மத்திய ஆட்சியின், காங்கிரஸ் அமைச்சர்களின் பிரதிநிதியாக இங்கே வீற்றிருக்கின்ற பெரிய நிலையைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆக அவர்கள் எங்களைப் பார்த்து நீங்கள் ஏன் சண்டை போடக் கூடாது என்று கேட்பது நிச்சயமாகப் பொருத்தம் இல்லாது. அது அவர்கள் அரசியலை முழுதும் புரிந்து கொள்ளாமல்தான் அதைப் பேசுகிறார்களோ என்ற சந்தேகத்தை எனக்கு உண்டாக்குகிறது.

இங்கே நம்முடைய தமிழகத்தில் அவ்வப்பொழுது ஏற்படுகின்ற, அங்கங்கு ஏற்படுகின்ற சிலபல நிகழ்ச்சிகளை வைத்துக் கொண்டு, சட்டம் ஒழுங்கு பாதிக்கப்பட்டு விட்டதாக நம்முடைய

7th March 1969] [திரு. கே. அறிவழகன்]

காங்கிரஸ் நண்பர்கள், பெருமதிப்புக்குரியவர்கள், குறிப்பிடுகிறார்கள். இது சம்பந்தமாக, தஞ்சைத் தரணியிலே வெண்மணியிலே நடந்த சம்பவத்தை அடிக்கடி எடுத்துக் குறிப்பிடுகிறார்கள். ஆனால் வள்ளுவர் சொன்னதுபடி “கொன்றன்ன இன்ன செயினும் அவர் செய்த, ஒன்று நன்னுள்ளக் கெடும்”—கொலை செய்யத் தக்க அளவுக்கு கொடுமை செய்திருந்தாலும், அவர் செய்த ஒரு நன்மையை உள்ளத்திலே கொண்டால் அதன்மூலமாக மனதிலே ஏற்படுகிற விரோதம் மறையும், பகைமை ஒழியும் என்பதற்கு ஒப்ப, இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது வருந்தத் தக்கது என்பதை நான் அறிவேன், ஆனால் அதே நேரத்தில் தஞ்சைத் தரணியிலே இருக்கிற சூழ்நிலையை, 20 ஆண்டுகளாக அமைக்கப்பட்டிருக்கிற சூழ்நிலையை நிச்சயமாக மாற்றி அமைக்கவேண்டிய முழுப் பொறுப்பிலே நமது அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்கு முதல் வேலையாக சாகுபடியாளர்களை பதிவு செய்கின்ற சட்டத்தை இந்த சபையின் முன் கொண்டு வந்திருக்கின்றார்கள். நம்முடைய தஞ்சைத் தரணியில் வாழ்கின்ற மக்கள் எவ்வளவு கஷ்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை, எனக்குக் கிடைத்த புள்ளி விவரங்களின் படி நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

[Thiru A. R. Damodaran in the Chair]

1967-ஆம் வருடத்திய ஜனத்தொகை கணக்குப்படி, தஞ்சை மாவட்டத்தின் ஜனத்தொகை 25 லட்சத்து 84 ஆயிரம் பேர்கள். அதில் 14 லட்சத்து 25 ஆயிரம் பேர்கள் Non-Workers, அதாவது அவர்கள் உழவுத் தொழிலில் தொழிலாளர்களாக இல்லாதவர்கள். 11 லட்சத்து 31 ஆயிரம் பேர் தொழிலாளர்களாக இருக்கின்றவர்கள். அந்தத் தொழிலாளர்களில் நேரடியாக விவசாயத் தொழிலாளர்களாக பணி புரிகின்றவர்கள் 16 சதவிகிதம். அவர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்க்கை எந்த நிலையில் இருக்கின்றது என்பதை இன்றைய தினம் தஞ்சை மாவட்டத்திற்குச் சென்று பார்க்கின்ற நேரத்தில், தஞ்சை மாவட்டத்தில் அமைந்திருக்கின்ற நில உடமை முறையை மாற்றக் கொண்டுவரப்பட்ட சட்டம் கடந்த 20 ஆண்டு காலத்தில் சரியாக நிறைவேற்றப்படாமல், இன்றைய தினம் நிறைவேற்றப்படுகின்ற முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளுகின்ற சூழ்நிலை இருக்கிறது. பண்ணைத் தொழிலாளர்கள், விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள், உழவுத் தொழிலை நம்பியிருப்பவர்கள் பரிதாபத்திற்குரிய நிலையில் இருக்கின்றார்கள். அந்த பல்வேறு கிராமத்தில் வாழ்கின்ற மக்களுடைய நிலைமை வளரத் தக்க முறையில், புதிய சூழ்நிலையை இன்றைய தினம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வளர்த்து வருகின்ற காரணத்தால், அங்கே விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அணி அணியாகத் திரளுகிறார்கள். விவசாயத் தொழிலாளர்கள் அணி அணியாகத் திரளுகிறார்கள் என்றால், ஒரு நாட்டின் அரசியல் வாழ்வில் மகிழ்ச்சி அடைய வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏனென்றால் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் படிக்காதவர்கள், மூட நம்பிக்கை உடையவர்கள். 2 ஆயிரம் ஆண்டுகளாகக் கையாண்டு வருகின்ற முறைகளைக் காப்பாற்றி வருகின்றவர்கள். நாட்டில் பெரும் தகராங்களில் வாழ்கின்றவர்கள்

[திரு. கே. அறிவழகன்] [7th March 1969]

என்ன என்ன வசதிகளை அனுபவிக்கின்றார்களோ, மின்சார வசதிகள் ஆனாலும் சரி, வேறு பல வசதிகள், நல்ல தெருக்கள், சாலைகள், நல்ல நீர்வசதிகள் போன்ற பல்வேறு வசதிகள் ஆனாலும் சரி, அவைகளை எல்லாம் விவசாயப் பெருங்குடி மக்கள் கிராமங்களில் பெருமல் மிக நீண்ட காலமாக அடக்கப்பட்ட, ஒடுக்கப்பட்ட நிலையில் இன்றைய தினம் ஒன்று திரளுகின்றார்கள். இவர்கள் ஒன்று திரளுகின்றார்களே என்று நாங்கள் அஞ்சவில்லை. இந்த நாட்டில் தாழ்த்தப்பட்டு, ஒடுக்கப்பட்டிருக்கின்ற சமுதாயம் இன்றைய தினம் விழித்தெழுக்கின்றதைப் பார்த்து, அவர்கள் அணி அணியாகத் திரளுவதைப் பார்த்து, அவர்கள் எந்த அணிக்குச் சென்றாலும் நாங்கள் அஞ்சவில்லை. ஒரு வேளை அவர்கள் அவ்வாறு திரளுவது முன்னேற்றக் கழக ஆட்சிக்கு ஆபத்து அதிகரிப்போ என்று மாண்புமிகு உறுப்பினரும், தற்போது அவைத்தலைவராக வீற்றிருப்பவருமான தாமோதரன் அவர்களும், சுவாமிநாதன் அவர்களும் தெரிவித்தார்கள். எப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை வந்தாலும்கூட, இந்த நாட்டின் விவசாயப்பெருங்குடி மக்கள், தாழ்த்தப்பட்டவர்கள், அடக்கி ஒடுக்கப்பட்டவர்கள், இன்றைய தினம் விழித்தெழுந்து உரிமை கேட்கிறார்கள் என்ற சூழ்நிலையைக் கண்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் நாங்கள் அஞ்சவில்லை; அதற்காக பயப்படவில்லை. வரட்டும், வளரட்டும் என்றுதான் விரும்புகிறோம். இந்த நாட்டில் மிக நீண்ட காலமாக இந்தக் காரியத்தைச் செய்தவர்கள் திராவிடக் கழகத்தின் பெரும் தலைவர் பெரியார் ஆவார்கள். அதற்குப் பிறகு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள், இந்த நாட்டில் மிகவும் ஒடுக்கப்பட்டவர்கள்தான் வளர்ச்சியுற வேண்டும் என்ற பணியில் ஈடுபட்டார்கள். அண்ணா அவர்கள் இந்தப் பெரும் பணியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நினைவிடக் காஜ்ய சபைக்கு அண்ணா அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டுச் சென்று, முதன் முதலாக காஜ்ய சபையில் பேசிவிட்டு அச் சட்டமன்றத்திற்கு வெளியே வரண்டான்றி வந்தபோது, வெரண்டான்றிற்கு வந்து அண்ணாவிற்கு எதிரே சென்று மறைத்துக்கொண்டு, திரு. ஜெகஜிவன்ராம் அவர்கள் ‘Mr. Annadurai, I am a Dravidan from Bihar’, என்று சொன்னார். நான் பிறார் மாநிலத்தைச் சார்ந்த திராவிடன் என்றார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்களாகிய நாங்கள் திராவிடர்கள் என்றவுடன் பல பேர் இது ஆதித் திராவிடர்கள் இயக்கமோ என்று நினைத்தார்கள். நாங்களும் ஆதித் திராவிடர்கள் இயக்கமாக எங்களைக் கருதிக்கொண்டு, இந்த நாட்டில் யார், யார் பிறப்படுத்தப்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களை எங்களுடைய உயிரோடு, உடலோடு, உணர்ச்சியோடு ஒன்றினைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அவர்கள் இன்ன உணர்ச்சி வசப்பட்டு காரியங்களை ஆற்றுகிறார்கள். உரிமையை உணர்விறார்கள் என்ற முறையில் தஞ்சைத் தரணியில் ஏற்பட்டிருக்கின்ற உணர்ச்சி நிச்சயமாக எங்களுடைய உள்ளத்தில் பெரு மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. அதே நேரத்தில் முன்னாள் பொதுப்பணி அமைச்சராக இருந்த மாண்புமிகு திரு.

7th March 1969] [திரு. கே. அறிவழகன்]

கருணாநிதி அவர்களும், ஈட்ட அமைச்சராக இருந்த மாண்புமிகு மாதவன் அவர்களும், இருவரும் சென்று வேன்மணியில் நடந்த சம்பவத்தைக் கண்டு ஆறுதல் கூறி, அதற்குப் பின்னால் தஞ்சைத் தாணியில் அந்த விவசாயத் தொழிலாளர்கள் பிரச்சினைகளைத் தீர்க்க ஒரு நீதிபதியை நியமித்து இருப்பதும், அதன் மூலமாகத் தஞ்சைத் தாணி பிரச்சினை தீர்த்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருப்பதும் நிச்சயமாக விவசாய நிலைமையில் பெரும் மாற்றத்தைத் தரும் என்று நம்புகிறேன். விவசாயத்தைப் பொறுத்த வரையில் நல்ல உரங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும், புதிய கருவிகளைப் பயன் படுத்தவேண்டும், புத்தம் புதிய முறைகளைக் கையாள் வேண்டும் என்பதைப்போல இதுவரையில் அமைந்திருக்கின்ற நில உடமை முறையிலும் மாற்றம் ஏற்பட வேண்டும், நான் கடந்த வாரத்தில், நமது அமெரிக்கன் கான்சுல் ஜெனரல் அழைப்பில் ஐக்கிய நாடுகள் சபை செய்து வருகின்ற செயல்முறைகள் என்ற சினிமா படத்தைப் பார்த்தேன், அந்தப் படத்தில் லாட்டின் அமெரிக்க விவசாயத் தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையைச் சித்தரித்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். அவன் தன்னுடைய நிலத்தை புதுப்பிக்கின்றான், கஷ்டப்பட்டு பயிர்களை வளர்க்கின்றான். ஆனால் அதன் பலனை அவன் பெற முடியவில்லை, அவன் பிள்ளை வசதியான பள்ளிக்குச் செல்ல முடியவில்லை; வேறு நல்ல பல் வசதிகளை அவன் பெற முடியவில்லை. ஆகவே அவன் லாட்டின் அமெரிக்காவில் நெருக்கடி நிறைந்த நகரங்களின் மத்தியில் இருக்கின்ற ஒரு கோணத்திற்கு வந்து விடுகின்றான். அவனிடத்தில் யூனெஸ்கோ நிருபர்கள் சென்று கேட்கிறார்கள். “ஏனய்யா இப்படி வந்தாய்? கிராமத்தில் நல்ல முறையில் வசதியாக இருக்கலாமே, அதை விட்டு விட்டு ஏன் இங்கே வந்தாய்?” என்று கேட்டார்கள். அவன் தன்னுடைய ஒரே மகள் அணிந்திருக்கின்ற உடையைக் காட்டி, “என்னுடைய மகள் இங்கே நல்ல பள்ளிக்குச் செல்லுகிறாள், அவள் போட்டிருக்கிற உடையைப் பாருங்கள். இந்த வசதிகளை எல்லாம் அவள் இங்கே பெற்றிருக்கிறாள். அவள் படிக்கின்ற புத்தகத்தைப் பாருங்கள். இந்த வசதிகள் எல்லாம் கிராமத்தில் கிடைக்கவில்லை” என்றான். சரி, இங்கே தொழிற்சாலையில் உழைக்கின்றாயே, இப்படியே இங்கேயே உழைத்துக்கொண்டு இங்கேயே காலம் கழித்துவிடப் போகிறாயா என்று கேட்டவுடன், அவன் சொன்னான், “நான் நிச்சயமாக இங்கேயே காலம் கழித்துவிட மாட்டேன்; கொஞ்சம் கொஞ்சமாகப் பணத்தைச் சேர்க்கின்றேன். பணத்தைச் சேர்த்து எனக்கு என்று நிலத்தை வாங்கிக்கொண்டு கிராமத்திற்குச் சென்று வசிப்பேன்.” என்றான். அதில்தான் நமது உழவர்களின் பிரச்சினையும் அமைந்திருக்கிறது. பெரும் பணக் காரர்கள், மற்றவர்கள், தங்களுடைய சொத்துக்களில் தங்களுக்கு இருக்கின்ற உரிமை அப்படியே இருக்க வேண்டும், அதில் அட்டி தலையிடக் கூடாது என்று எப்படிச் சொல்லுகிறார்களோ, அதைப் போலத்தான் சாதாரண ஒரு ஏக்கர் நிலம் இருந்தாலும், ஒரு ஏக்கருக்குக் குறைந்த நிலம் இருந்தாலும், நமது நாட்டு உழவர் பெருங்குடி மகன், நிச்சயமாக அதை விட்டுவிட்டு, உழவு செய்கின்ற தொழிலை விட்டு விட்டு, இங்கே ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை

[திரு. ம. அறிவழகன்]

[7th March 1969]

செய்ய வரமாட்டான். தனக்கு என்று சொந்தமானது ஒன்றும் இல்லை என்பதால், ஏறக்குறைய நான் படித்துக் காட்டிய கணக்கின்படி 10 லட்சத்திற்கு மேற்பட்டவர்கள் அங்கே தங்களுக்கு என்று சொந்த நிலம் இல்லாமல், யார் யாருடைய நிலத்தையோ உழுதுகொண்டிருக்கின்ற நிலைமை இருப்பதால், அவனுக்குத் தன் ஊரில் பிடிப்பு இல்லாத நிலைமை இருக்கிறது. பிடிப்பு இல்லாத நிலைமை யாருக்கு இருந்தாலும், அங்கே கொஞ்சம் கோபமும் தாபமும், எரிச்சலும் ஏற்படத்தான் செய்யும். அதைத் தீர்க்கின்ற முறையில் நம்முடைய அரசு நல்ல காரியங்களை மேற்கொள்வதையும், இங்கே ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை உணர்ந்து கொண்டு அதற்கு ஏற்ற முறையில் நல்ல கவிவோடு காரியங்களைச் செய்வதையும் காணும்போது, நிச்சயமாக இந்த அரசின் மூலம் விவசாயப் பெருங்குடி மக்களின் எண்ணங்கள் வெற்றி பெறும், அந்தச் சமுதாயம் எழுச்சி பெறும் என்ற நம்பிக்கை அங்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிட்டு இந்த அளவில் நான் என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

*திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தின்மீது என்னுடைய கருத்துக்கள் சிலவற்றைக் கூற ஆசைப்படுகின்றேன். பொதுவாக ஆளுங்கட்சியில் உள்ளவர்கள், இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தின் மீது ஆற்றிய உரையை கவனித்துப் பார்க்கின்ற நேரத்தில், ஏதோ காங்கிரசுக்காரர்களைக் குறை கூறி பேசக் கூடியதாகவும், மத்திய அரசை வசைமாரி பொழியக்கூடிய தன்மை உடையதாகவும், பல திட்டங்களை ஏற்று நடத்தமுடியாத நிலையில் மத்திய அரசின் செயல் இருப்பதாகப் பழிசமத்துகின்ற நிலைமையையும், மத்திய அரசின் பட்ஜெட்டின் மீது விமர்சனம் செய்யக்கூடியதாகவும் தங்களது கருத்தை அமைத்து இந்த அவையில் அவர்கள் உரையாற்றினார்கள். பொதுவாக மத்திய அரசின் மீது குறை கூறுகின்ற நேரத்தில் அவர்கள் அந்த அரசு என்ன தவறு செய்கிறது என்ற நிலைமையைச் சுட்டிக்காட்டி, அந்தத் தவறைப் போக்க நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கூறாமல், எங்களை மத்திய அரசின் மீது படையெடுக்கச் சொல்லுகிறார்களா என்பது தெரியவில்லை. அதே நேரத்தில் ஒன்றும் பேசாமல் இருக்கின்றார்களா என்றால் அதுவும் இல்லை. அப்படிப் பேசுவதை விடுத்து உருப்படியான காரியத்தை எடுத்து, மத்திய அரசு இதைச் செய்யவில்லை என்று சுட்டிக்காட்டி, மத்திய அரசு செய்யும்படி ஏதாவது உருப்படியாகச் சொல்லுங்கள் என்றால் எங்களை ஏளனம் செய்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் பேசுவது அவ்வளவு பொருத்தமானது, நியாயமானது ஆகாது என்று கூறிக்கொள்கிறேன். ஏனென்று கேட்டால், நீங்கள் ஆட்சிப் பொறுப்பிலே இருப்பதைக் கூட மறந்து, இன்னும் எதிர்க்கட்சி வரிசையில் உள்ளவர்கள் போல் பேசுகிறீர்கள். இந்த நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் நேரத்திலே, நாங்கள் எதிர்க்கட்சியிலே இருக்கிறோமா, அல்லது நீங்கள் தான் இருக்கிறீர்களா என்ற சந்தேகம் கூட சமயங்களிலே எணக்கு வருகிறது. பல திட்டங்களைக் கூறுகிறீர்கள்; அந்தத் திட்டங்களிலே ஏற்பட்டுள்ள குறைகளையும் கூறுகிறீர்கள். ஆனால், இதற்கு எல்லாம் காரணம் கடந்த இருபது

7th March 1969] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

ஆண்டு காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே ஏற்பட்ட தவறுகளை என்று எடுத்துக் கூறுகிறீர்கள். சமீபத்திலே ஆட்சிப் பொறுப்புக்கு நீங்கள் வந்திருந்தாலும் கூட, இருபது ஆண்டுகளிலே காங்கிரஸ் காரர்கள் செய்த நல்ல பல திட்டங்களை எண்ணிப் பார்க்கிறீர்களா என்றால், இல்லவே இல்லை. நீங்கள் ஆட்சி செய்யும் நிலையிலேயும் பல திட்டங்களைப் போடுவதற்கும் வசதி செய்து கொடுத்ததே காங்கிரஸ் ஆட்சி தான். கடந்த காலத்திலே கட்டப்பட்ட அணைக்கட்டுகள் எத்தனை, கல்வித் துறையிலே என்னென்ன செய்தது, இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திலே அக்கறை கொண்டு அதற்காக பாடுபட்டு, எண்ணி, எண்ணி நாங்கள் செய்த காரியங்கள் எத்தனை. இந்த இருபது ஆண்டு காலத்தில், காங்கிரஸ் ஆட்சி நடத்திய காரணத்தினால் இந்த நாட்டிலே பல நன்மைகளைச் செய்தாலும் கூட அதைக் கூறுது பல இன்னல்களுக்கு காங்கிரஸ் காரர்கள் இந்த நாட்டை ஆளாக்கி விட்டார்கள் என்று கூட, வயது முதிர்ந்த திரு. ஜனார்த்தனம் பேசுகையில் கூறினார்கள். எனவே, எங்களைக் குத்திப் பேசுவது, எங்களுக்கு வேதனை தருகிறது. இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன்னும் சரி, பின்னும் சரி, இந்த நாடு விடுதலை பெற வேண்டும், இந்த நாட்டு மக்கள் உயர வேண்டும் என்பதற்காக, நாங்கள் பல தியாகங்களைச் செய்து விடுதலையை இந்த நாட்டிற்கு வாங்கிக் கொடுத்தோம். விடுதலை பெற்றதற்குப் பிறகு, இந்த நாடு எப்படி எல்லாம் சீரழிந்திருக்கிறது, எந்தெந்தத் துறைகளிலே எல்லாம் முன்னேற்றம் அடைய வேண்டும், எப்படிக்க் கல்வி இல்லாமல் மக்கள் இருக்கிறார்கள், மக்களுக்கு உடிக்க உடை இல்லாமல் இருக்கிறார்கள் என்று எண்ணிப் பார்த்து ஒவ்வொரு துறையிலேயும் திட்டங்களை நாங்கள் தீட்டவில்லையா? நீங்கள் இன்றைக்குக் கூறுகின்ற திட்டங்கள் எல்லாம் நாங்கள் போட்ட திட்டங்கள்தானே? எனவே நீங்கள் எங்கள்மீது குற்றம் காண்பது எங்களுக்கு வேதனையாக இருக்கிறது. எங்களைப் பற்றிக் குறை கூறுவதை விடுத்து, நீங்கள் உங்களுடைய ஆட்சியிலே பல திட்டங்களைக் கொண்டு வருவீர்களானால், நாங்கள் உங்களை ஆதரித்துப் பேசுவதிலே பின் வாங்க மாட்டோம் என்று கூறிக் கொள்கிறேன். ஏனென்று கேட்டால், பொதுவாக இந்த நாட்டினுடைய முன்னேற்றம், இந்த நாட்டு மக்களுடைய முன்னேற்றம் எங்களால் பின் தங்கிவிட்டது போல் பேசுகிறீர்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : பெரும் மதிப்பிற்குரிய தலைவரவர்களே, கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் 'நீங்கள்' 'நாங்கள்' என்று சொல்லுவது சரியில்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். எனக்கு முன்னாலே பேசிய திரு. ஜனார்த்தனம் அவர்கள்—வாழ்வு முதிர்ந்தவர், ஏதோ காங்கிரஸ்காரர்கள் பல இன்னல்களுக்கு இந்த நாட்டை ஆளாக்கிவிட்டார்கள், திட்டங்களை செய்ததின் மூலமாக என்று சொல்லவில்லை. அவர் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே திட்டங்கள் எதுவுமே போடவில்லை, எதுவுமே செய்யவில்லை என்று சொல்லவில்லை. ஆனால், போடப்பட்ட திட்டங்கள் நாட்டு மக்களுக்கு பயன்படவில்லை என்று நேரு அவர்களே மனம் நொந்து

[7th March 1969]

எத்தனையோ தடவை சொல்லி இருக்கிறார்கள். அதே போல்தான் திரு. காமராஜ் அவர்களும், ஏழைகளுக்குத் திட்டங்களின் பயன் போய்ச் சேரவில்லை என்று சொன்னதைத் தான் குறிப்பிட்டார்கள் தவிர, திட்டங்கள் போடவில்லை என்று சொல்லவில்லை என்பதை உறுப்பினர் அவர்களுக்குத் தாழ்மையாகத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : நான் நேற்றைக்கு திரு. ஜனர்த் தனம் பேசிய சொற்பொழிவைக் கேட்டபொழுது அதைக் குறித்து வைத்திருக்கிறேன். காங்கிரஸ் ஆட்சி பல தவறுகள் செய்த காரணத்தினால், பல தொல்லைகளுக்கு ஆளாகி இந்த நாடு இன்றைக்கு அல்லோலப்படுகிறது என்றுதான் குறிப்பிட்டார்.

திரு. ஏ. பி. ஜனர்த்தனம் : நான் மற்றவர்கள் எழுதியதை எடுத்துக் காட்டினேன், என்னுடைய சொந்தக் கருத்துக்களை எடுத்துக் கூறவில்லை. வேறு தோழர்கள் எழுதியதை எடுத்துக் காட்டினேன். அப்படியே இருந்தாலும் கூட காங்கிரசிலே இருந்த மதுலிமாயியை விட, திரு. லோகியாவைவிட நாங்கள் மிக, மிக குறைவாகவே குறை கூறி இருக்கிறோம்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : எது எப்படி இருந்த போதிலும் கூட, குறைகளை எப்பொழுதும் எங்கள்மீது சுமத்தி எடுத்துக் காட்டுவதை நீங்கள் விட்டு விடுவதுதான் நல்லது என்று கருதுகிறேன். இன்றைக்கு நீங்கள் ஆட்சியிலே இருக்கிறீர்கள். கடந்த இருபது ஆண்டு காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே, இந்த நாட்டினுடைய வளர்ச்சி பெரும் அளவுக்குப் பெருகி இருக்கிறது—விவசாயத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி, கல்வித் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும் சரி எல்லாத் துறையிலும் பல பெரிய திட்டங்களைப் போட்டு, மூலதனச் செலவுகளைப் போட்டு, அடிப்படையான திட்டங்களை எல்லாம் நாங்கள் செய்திருக்கிறோம். நாங்கள் போட்ட வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பார்ப்பீர்களானால், கடந்த மூன்றாம் ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலங்களிலும், இரண்டாம் ஐந்தாண்டுத் திட்ட காலங்களிலும் கூட—நாங்கள் வரி போட்ட காலங்களிலேயும் கூட—அதிகமாக மூலதனத்தை ஒதுக்கி, பெரிய, பெரிய வேலைகளை எல்லாம் மேற்கொள்ள வேண்டியிருந்திருக்கிறது. ஆனால், அப்படிப்பட்ட நிலைமைகளை இந்த பட்ஜெட்டிலே நாங்கள் காண முடியவில்லை, நாங்கள் விட்டுப் போன காரியங்களைத் தான் நீங்கள் பூர்த்தி செய்யக் கூடிய அளவிலே சிறிது செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அப்படி பல பெரிய திட்டங்களை நிறைவேற்றிக்கொண்டு, இந்த நாட்டிற்கு நல்லதொரு நிதி நிலையை உருவாக்கித் தந்திருக்கிறது காங்கிரஸ் ஆட்சி என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நீங்கள் இன்றைக்கு கடந்த இரண்டு ஆண்டு காலமாக சமர்ப்பிக்கப்பட்ட பட்ஜெட்டுகளிலே அதிகமான வரிகளைப் போடவில்லை என்று பெருமையாகக் கூறிக் கொள்கிறீர்கள். வாஸ்தவமாகவே நீங்கள் எந்தவிதமான வரிகளுமே இந்த பட்ஜெட்டிலே போடவில்லை. இருப்பினும் கூட, மறைமுகமாக 45 கோடி ரூபாய்களுக்கு மேல் பல வரிகளை

[7th March 1969 [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]]

இடையிடையே போட்டிருக்கிறீர்கள், அல்லது அதிகம் ஆக்கப் போகிறீர்கள் என்ற நிலையிலே தான் உங்களுடைய இந்த வாவு செலவுத் திட்டம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். எனவே, உங்களுக்கு ஆட்சி வரக் கூடிய காலங்களிலே அதிகமான வருமானம் வரும் வகையிலேதான் காங்கிரஸ்காரர்கள் ஆகிய நாங்கள் கஷ்டப்பட்டு பல காரியங்கள் செய்திருக்கிறோம் என்பதைப் பெருமையாகக் கூறிக் கொள்ளுகிறேன். எனவே சரியான முறையிலே பட்ஜெட்டுக்களைப் போட்டு இந்த நாட்டின் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபடுவோமானால் நாடு சிறப்பும், மக்களிடமிருந்து கிடைக்கும் பணத்தை நல்ல முறையிலே பயன்படுத்தி அதிகமான முன்னேற்றத்தை நாட்டு மக்களுக்குக் கொடுக்க முடியும். அதைவிட்டு உங்களுக்கு அதிகமான வருவாயை, பணத்தைக் கொடுத்ததற்கும் பிறகு, இந்த மக்களுக்கு எந்த விதமான நன்மையும் கிடைக்கவில்லை என்றால், இந்த நாட்டினுடைய வருங் காலம் பாதிக்கப்படும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். ஆகவே உங்களுக்கு, கூறிக்கொள்வது எல்லாம், நீங்கள் திட்டம் போடும்பொழுதும் சில காரியங்களைச் செய்யும் காலத்திலேயும், அதைப் பிரபலம் செய்யும் நிலையிலே இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் இப்படிச் செய்வதை விட்டு நல்ல வகையில் இயங்க வேண்டும் என்று எண்ணிப் பார்த்து அடிப்படையான முன்னேற்றங்களை நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற ரீதியில் திட்டங்களைத் தீட்டிக் கொண்டால் அது வரவேற்கத்தக்க ஒன்றாகும். ஏதோ சில காரியங்களைச் செய்வதற்காகவோ வெளியாருடைய நன்மதிப்பைப் பெறுவதற்காகவோ அல்லது வாக்காளர்களின் நன்மதிப்பை பெறுவதற்காகவோ நாம் தவறாகச் செயல்படுவோமானால் அதனால் நாட்டின் வளர்ச்சி பாதிக்கப்படலாம். நாட்டிலே இருப்பவர்கள் ஏழைகளாக இருந்தாலும் சரி, வசதி படைத்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி, ஆட்சி செய்யக் கூடியவர்கள் சட்டம், அமைதியை நிலை நாட்டுபவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்ற ஒரு திருப்தி நிலவ வேண்டும். அந்த நிலையை எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, சற்று முன்பு பேசிய திரு. அறிவுமுகன் கூறினார்கள், தஞ்சையிலே நடக்கக் கூடிய புரட்சியை நான் காணும்பொழுது அதை ஒரு மறு மலர்ச்சியாகத் தான் உணருகிறேன் என்று கூறினார்கள். எப்படிப்பட்ட புரட்சியாக இருந்தாலும் கூட சட்டத்தை ஏற்றே நடத்தியாக வேண்டும். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாகிய நீங்கள் அதை மறுமலர்ச்சியாக நினைத்து நல்ல வகையிலே அதை ஆதரித்துப் பேசலாம். ஆனால், எங்கு பார்த்தாலும் நீங்கள் கூறுகின்ற தீயிடல், கொலை செய்தல், கொள்ளை அடித்தல் போன்ற நிலைகள் ஏற்படுமானால் இது ஒரு நாட்டின் மறு மலர்ச்சியாக இருக்குமா என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த நாட்டிலே சோஷலிசத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையைப் படைத்தவர்கள் நாங்கள், இன்று இல்லை நேற்று இல்லை, நீண்ட காலமாக அந்தக் கொள்கையை ஏற்றவர்கள் நாங்கள், இன்னறக்கு நீங்கள் ஆட்சிக்கு வந்ததற்குப் பிறகுதான் உங்களுடைய கொள்கைகள் எப்படி, எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள். 'தமிழ்'.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

தமிழ் என்று கூறியும், டிடி அரிசி திட்டம் என்று கூறியும் பதவிக்கு வந்தவர்கள். பல ஆசை வார்த்தைகளைச் சொல்லி பதவிக்கு வந்தவர்கள் நீங்கள். ஆனால், நாங்கள் அப்படி இல்லை. இந்த நாட்டினுடைய சமுதாய அமைப்பு எப்படி எல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்பதைப் பற்றி பெரிய, பெரிய வல்லுனர்களும், அறிவாளிகளும் சிந்தித்துச் சொன்ன ரீதியிலே, இந்த நாடு எப்படி இயங்க வேண்டும் என்ற கொள்கையை நிலைநிறுத்தி கடைபிடித்து வந்திருக்கின்றோம்.

திரு. எஸ். ராகவானந்தம் : திரு. காமராஜர் அவர்களே, ஒரு சாதாரணப் பையனைத் தெருவிலே பார்த்து, அய்யோ உன்னுடைய தலைக்கு எண்ணெய் இல்லையா என்று அந்தப் பையனின் தலையைத் தடவிப் பார்த்துச் சொன்னது உங்களுடைய காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே தான் என்பதை மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. டி. கே. சுப்பையா : இவ்வளவு, நல்ல பல காரியங்களைக் காங்கிரஸ் ஆட்சியிலே செய்தும் கூட, அந்தப் பையனின் தலையிலே எண்ணெய் தடவும் அளவுக்கு வாழ்க்கை வசதி உயரவில்லையே என்பதை நினைத்து அதற்காக இரக்கப்படும் வகையிலே தான் திரு. காமராஜர் அவர்கள் அவ்விதம் சொன்னார்கள். அது அவருடைய நல்ல எண்ணத்தையும், நாணயத்தையும் தான் காட்டுகிறதே தவிர, வேறு ஒன்றுமில்லை.

திரு. எஸ். ராகவானந்தம் : அதுனுடைய பொருளை திரு. காமராஜர் அவர்களே, பின்னால் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

திரு. சி. வி. ராஜகோபால் : தவறு இருந்தால் ஒத்துக் கொள்ளும் அளவிலே தான் எங்கள் உறுப்பினர் அதைக் குறிப்பிட்டார்களே ஒழிய, வீணாகக் குறுக்கீடு செய்யும் நோக்கத்துடன் சுட்டிக் காட்டவில்லை.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : என்னுடைய கருத்துக்கள் பார்லிமெண்டரி முறைக்குத் தவறாக இருந்தால், நீங்கள் தயவு செய்து உங்களுடைய நிலைகளைச் சொல்லலாம்.

VICE-CHAIRMAN : The hon. Member may kindly address the Chair. It may avoid a little bit of heat if he avoids references such as 'you' and addresses the Member through the Chair.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அகையினால் தலைவர் அவர்களே, எனக்குக் கொஞ்சம் பேச அனுமதிக்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன். குறுக்கீடுகள் அதிகம் வேண்டாம். ஏனென்றால் எனக்குக் குறுக்கிட்டால் பேசவே வராது.

VICE-CHAIRMAN : The hon. Member need not yield.

[7th March 1969]

திரு. ஆர். கிருஷ்ணசாமி நாயுடு : விளக்கம் என்ற பேராலே அவர் பேசுவதிலே என்ன விளங்காமல் கேட்டார்கள்? குறுக்கிடுவதைத் தவிர நீங்கள் கேட்கிற விளக்கத்திற்கு அர்த்தம் உண்டா?

திரு. எஸ். ராகவானந்தம் : தலைவர் அவர்களே, குறுக்கிடுவது Charm of Democracy என்று கருதுகிறேன். என்னுடைய பேச்சுக்களில் 100 தடவை வேண்டுமானாலும் குறுக்கிடுவதை வரவேற்கிறேன். I invite such interruptions.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : இந்த நிலைமைகளை நாம் நீடித்து அதிகப் படுத்திக்கொண்டே போவோமானால் அமைதியாக இருக்கக் கூடிய சபையானது அமைதி குலையக்கூடிய நிலைக்கு மாறிவிடும் என்பதால் அந்த நிலைமைக்கு எங்கோ ஆளாக்கவேண்டாம் என்று கூறிக்கொள்கிறேன். மாண்புமிகு மறைந்த நமது முதலமைச்சர் அண்ணா அவர்கள் மிகவும் பொறுமையாக சட்ட சபை நடவடிக்கைகளைக் கேட்டும், எவ்வளவு குறை கூறியபோதிலும் அதற்கு பொறுமையாக பதிலளிக்கக்கூடிய நிலையிலேயும் இந்த சபையில் அமைதி காத்து வந்தார்கள். ஆனால் அவருடைய வழியைக் கட்டிக் காக்கக்கூடிய நீங்கள் எங்கள்மீது குறை கூறினாலும் புண்படாத முறையிலே உண்மையான குறைகளைக் கூறினீர்களானால் நல்லது. மத்திய அரசு மீது என்னைமாரிகளையெல்லாம் பொழியக் கூடிய வகையில் அந்த அரசு செய்த மிகப் பெரிய தவறு என்ன என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். மத்திய அரசிலே தற்காப்புச் செலவுகள் அதிகமாகப் போகின்றன என்றும் ஆனால் தற்காப்பு அவசியம் என்றும், அதே நேரத்திலே அண்டை நாடுகளோடு பகைமை படுத்தும் விதத்திலே மத்திய அரசு அமைந்திருக்கிறது என்றும், இன்னும் பலப்பல இனங்களையெல்லாம் சுட்டிக் காட்டினார்கள். விவசாயத் துறையிலே பம்ப் செட்டுக்கு வரி போட்டுவிட்டார்கள், உரத்திற்கு வரி போட்டுவிட்டார்கள் என்றெல்லாம் சொன்னார்கள். வாஸ்தவத்திலேயே விவசாயத்திற்கு உபயோகப்படும் பொருள் மீது, வரி போட்டதைப் பார்த்து நாங்களும் வருந்துகிறோம். விவசாயத்திலே நல்ல அபிவிருத்தி ஏற்பட வேண்டும் என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இருக்கிறது. ஆனால் அதை சர்க்காக வைத்துக்கொண்டு மத்திய அரசாங்கத்தைத் தாக்கினால், எல்லாவற்றையும் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது என்று சுட்டிக் காட்டுகிறேன். மத்திய அரசு வரி போடுவதால் அரசாங்கத் தொழில் துறையிலே விவசாயத் துறையிலே இவ்வளவு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று உங்களுடைய கூட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் கூறலாம். அல்லது அரசு என்ற முறையிலே அந்த அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறலாம். அந்த முறையிலே பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துக் கொள்ளலாம். அப்படியும் தீர்த்துக்கொள்ள முடியாத நிலையிலே கடுமையான வரிகளை விதிக்குமானால், திணிக்கமானால், சரியான போராட்டங்கள் நீங்கள் நடத்துங்கள். ஆனால் மத்திய அரசைக் கவிழ்க்க வேண்டும், அதன் செல்வாக்கைக் குறைக்க வேண்டும், காங்கிரஸின்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

செல்வாக்கைக் குலைக்க வேண்டும் என்றால், அதற்காக நாங்கள் வீற்றிருக்கவில்லை. விவசாயத் துறையைப் பொருத்த வரையிலே தஞ்சையிலே உள்ள கிளர்ச்சியை மறுமலர்ச்சி என்று வர்ணிக்க வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அங்கே உள்ள நிலைமை நீதி விசாரணைக்குப் பேசக்கூடிய பிரச்சனையாக இருக்கிறது. அங்கே கொடுமான செயல்கள், சட்டத்திற்குப் புறம்பான செயல்கள், கொள்ளை அடித்தல், கொலை செய்தல், தீயிடல் போன்றவை இரு தரப்பிலும் நடக்கின்றன. என்னை மிராசுதாரர்களுக்கு வக்காலத்து வாங்குபவரைக் கருதாதீர்கள். சாதாரணக் குடிமக்கள்கூட உயர்ந்த நிலையில் நல்ல வசதியோடு வாழவேண்டும் என்ற எண்ணம் படைத்த கட்சியைச் சேர்ந்தவன் நான். எந்தத் தரப்பிலே இருந்து வந்தாலும் அந்தச் செயல் கண்டிக்கத்தக்கது. அப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகளுக்கு ஆக்கம் கொடுக்கக்கூடிய முயற்சியில் ஆளக்கூடியவர்கள் ஈடுபடவேண்டாம். “அங்கே உள்ள எழுச்சியை மறுமலர்ச்சி சட்டவிரோதம் என்றும் நல்லவிதமாக இன்று வளரவேண்டும் என்று உங்களுக்கெல்லாம் எண்ணம் இருக்குமானால் இந்த நாட்டிலே யாரும் உயிரோடு இருக்க முடியாது. அந்த நிலைமைதான் தமிழகத்திலே வரும்.

மாண்புமிகு திரு. பி. யு. ஷண்முகம் : தலைவர் அவர்களே, கனம் அங்கத்தினர் அவர்கள் மாண்புமிகு உறுப்பினர் அறிவுமுகம் அவர்கள் கூறியதாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். கொலை, கொள்ளை, தீயிடல்—இவை மறுமலர்ச்சி என்று அவர் சொன்னதாகக் கற்பித்துக் கொண்டு சொல்கிறார்கள். தயவுசெய்து அதே பாணியில் பேச வேண்டாம். அதை விடுத்து வேறு ஏதாவது பேசுவது நல்லது என்று கருதுகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : அடுத்தபடியாக, மத்திய அரசு மதிக்க வேண்டும் என்று கூறுகிறார்கள். உங்களுடைய செயலைக் கொண்டு நடவடிக்கைகளைக் கொண்டு மத்திய அரசின் நன்மதிப்பைப் பெறவேண்டுமே தவிர, எங்களிடத்திலே அந்த அரசை இடித்துரைத்து அதனுடைய மதிப்பைப் பெற முடியாது. ஆகையினாலே நீங்கள் மத்திய அரசுடன் இணைந்து பாடுபட்டால் தமிழகத்திலே மத்திய அரசு கட்சிக்கு எதிர்க்கட்சியிலே உள்ளவர்கள் ஆளுங்கட்சியிலே உள்ளவர்கள். இரு தரப்பாருக்கும் மிக்க சந்தோஷமான நிலை உருவாகும். பெரிய திட்டங்களைப் போடுங்கள். மத்திய அரசாங்கத்திடம் உதவிகளைக் கோருங்கள். அதை விட்டுவிட்டு சரியாக இல்லாத திட்டங்களையெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டும் என்று கோருகிறார்கள். இயற்கையான பஞ்சம் ஏற்பட்டாலும் அதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தின்மீது சர்க்கு போடும் நிலை ஏற்படுமானால் மத்திய அரசாங்கம் ஒரு நிலையை ஏற்படுத்திக் கொள்ள வேண்டாமா என்றுதான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஏதோ ஒரு நிலையில் இந்த சபையில் பேசப் போய் வேறுவிதமாகக் குழந்தை ஏற்பட்டுவிட்டது. இருந்த போதிலும் அரசாங்கத்திலே இருக்கக்கூடியவர்களுக்குச் சில

7th March 1969 [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

கோரிக்கைகளை வைக்கக்கூடியவனாக இருக்கிறேன். வார்த்தையிலே கொஞ்சம் வேகத் தொனி இருந்தால் தயவுசெய்து அவற்றைப் பெரிது படுத்தாமல் இருக்கவேண்டுமென்று தலைவர் அவர்கள் மூலம் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அதற்குக் கொஞ்சம் மதிப்புக் கொடுங்கள் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம் என்ற முறையிலே நமது நாட்டிலே இரண்டு காரியங்கள் செய்கிறோம். ஒன்று விவசாயத் துறையிலே ஒரு பெரிய காரியம். அடுத்தது விவசாயத் துறைபை ஊக்குவிக்கக்கூடிய தன்மையிலே மறுமலர்ச்சியை ஏற்படுத்தக்கூடிய மற்றொரு பெரிய திட்டமானது, சமுதாய நலத் திட்டம். அது வர வர சீர்குலைந்து வரக்கூடிய நிலையைக் காண்கிறோம். அந்தத் திட்டத்திலே இந்த அரசு சரியான கவனம் செலுத்தவில்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது எப்படி என்று சில வார்த்தைகள் கூறிக்கொள்ள தலைவர் அவர்களுடைய அனுமதி கோருகிறேன்.

பொதுவாக சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்களிலே முக்கியமான, ஒரு கேந்திரமான செயல் திட்டமானது கிராம வளர்ச்சிப், பணித் திட்டம். இதற்கு காங்கிரஸ் அரசு இருந்த காலங்களிலே வட்டாரம் ஒன்றுக்கு 80,000 ரூபாய் ஒதுக்கி இருந்தார்கள். இந்த 80,000 ரூபாயைக்கொண்டு அந்த வட்டாரத்திற்கு உண்டான போக்குவரத்து (லிங்க் ரோடு), குடி தண்ணீர் வசதிகள், இப்படிப் பட்ட நல்ல காரியங்களையெல்லாம் செய்ய வேண்டும் என்று கொடுத்து அதற்கு ஈடாக அந்த வட்டாரத்தில் உள்ளவர்கள்— பஞ்சாயத்தோ, கூட்டுமன்றமோ சம்பங்கு, கொடுக்க வேண்டுமென்று கூறினார்கள். ஆனால் இந்த ஆண்டு நிதிநிலை அறிக்கையைப் பார்க்கின்றபோது அதற்கு ஒதுக்கப்பட்டுள்ள தொகையானது ரூபாய் 41,650 ஆகும். இது மிக மிகக் குறைவான, பற்றாத தொகையாகும். இதை ஏன் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், கிராம வளர்ச்சித் திட்டங்கள், பஞ்சாயத்துகளில் புதிய ரோடுகளை உண்டாக்குகின்ற திட்டங்கள், விவசாயம் செய்வதற்கான உபகரணங்களை லாரியில், வண்டிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு வருவதற்கான ரோடு வசதி பெற்று கிராம விவசாய மக்களின் கஷ்டங்களைப் போக்குகின்ற திட்டங்கள் ஆகியவை மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை. அவை மூலம்தான் தமிழ் நாட்டின் கிராமங்கள் எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருக்கின்றன என்று கணிக்க முடியும். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை எல்லாம் நீங்கள் ஊக்குவித்து, அந்த இனத்திற்கு ரூபாய் 80,000-க்கு பதிலாக ஒரு லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கினால், கிராம நிலையை உயர்த்த உதவியாய் இருக்கும் என்பதோடு இந்த அரசையும் நாங்கள் பாராட்டி இருக்க முடியும். ஆனால் ரூபாய் 41,650-ஐ மட்டும் ஒதுக்கி கிராம வளர்ச்சித் திட்டம் நல்ல முறையில் செயல்படாது இருக்கும் நிலையைக் காணும்போது அதற்கு வருந்தி, இந்தத் திட்டங்களுக்கு அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட வேண்டும் என்று தமிழக அரசை, கேட்டுக் கொள்ளுகின்றேன்.

6-40
p.m.

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

அடுத்தபடியாக, சமுதாய நலத் திட்டத்தைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். சமுதாய நலத் திட்டத்தில் நாம் எடுத்துக்கொள்ளக்கூடிய முக்கியத் திட்டங்கள் கல்வி வளர்ச்சி, விவசாய வளர்ச்சி, கிராம வளர்ச்சிப் பணிகள், ரோடு போடுவது, ஆஸ்பத்திரி நடத்துவது போன்றவையாகும். இவைகளை இந்த அரசு முக்கியமாகக் கருத வேண்டும். கடந்த ஆண்டு அண்ணா அவர்கள் பிறந்த தின விழாவை நினைவூட்டும் முறையில் ரூபாய் 40 ஆயிரம் ஒவ்வொரு வட்டாரத்திற்கும் ஒதுக்கப்பட்டது. அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு அந்த வட்டாரத்திற்குத் தேவையான விவசாய உற்பத்திக்கான உபகரணங்கள், மருந்து தெளிக்கின்ற கருவிகள் போன்றவைகளை பெற்றுக்கொள்ளலாம் என்றார்கள். அதன்பேரில் விவசாய இலாக்காவின் டிராக்டர்கள் வாங்குவது உசிதம் என்றார்கள். அநேகமாக எல்லா வட்டாரங்களிலும் விவசாய அபிவிருத்திக்காக 30 ஆயிரம் முதல் 35 ஆயிரம் வரை டிராக்டர்களும், 5 ஆயிரம் முதல் 10 ஆயிரம் வரை, மருந்து தெளிப்பான் போன்ற கருவிகளும் வாங்கினார்கள். அவ்வாறு வாங்கிய டிராக்டர்களுக்கு இன்றைய தினம் எம்.வி. டாக்ஸ் வசூலிக்கப்படுகின்றது. இதைக் கேட்டால், அதற்கு யாரிடமோ போய் டிராக்டர் விவசாயத்திற்குத் தான் உபயோகமாகிறது என்று சர்ட்டிபிகேட் வாங்கினால் வரியை ரத்து செய்கின்றோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். விவசாயத்திற்கு என சர்க்காரிடமிருந்து வந்த டிராக்டர்களுக்கு இன்னொருவரிடம் சர்ட்டிபிகேட் வாங்க வேண்டுமா. இதை அரசாங்கம் கவனிக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

அடுத்து கரும்புக்கு ரோடு செஸ் போட்டு, அதை வசூலித்து பெருவழித்துறை (ஹைவேஸ்) இலாக்காவிற்குக் கொடுக்கின்றோம். அதைப்போன்று பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் உயர்ந்த நிலைக்கு வந்துள்ள சாலைகளில் பஸ்கள் போனால், அவைகளிடமிருந்து வசூலிக்கப்படுகின்ற ரோடு செஸ் வரி பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுக்கப்படுவதில்லை. சட்டப்படி பஸ்கள் செல்லக் கூடிய பாதைகளாக இருந்தால், அதைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பை அரசு ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்ற விதியிருந்தும், அதை அரசு ஏற்றுக்கொள்ளுவதில்லை. அரசாங்கம் உடனடியாக அந்தப் பாதைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பைத் தாங்கள் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும், அல்லது பஸ்களிடமிருந்து வசூலிக்கப்படும் தொகையைப் பஞ்சாயத்து யூனியனுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். கரும்பு போக்குவரத்துக்காக டன் ஒன்றுக்கு 3½ ரூபாய் வீதம் ரோடு செஸ் M.V.T. வசூலித்து பெருவழித்துறைக்கு அனுப்புகிறோம். அந்த வரியைப் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்குக் கொடுத்து, சாலையை அபிவிருத்தி செய்யச் சொல்லலாம். வரியை எதற்காக வசூலிக்கின்றோமோ, அந்தக் காரியங்களை ஏற்று நடத்துகின்ற ஸ்தாபனங்களுக்கு அந்தத் தொகை போகும்படி செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றேன்.

7th March 1969] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

அடுத்தபடியாக மருந்தகங்கள் கணக்கை எடுத்துக்கொண்டால் கிராமங்களில் மருந்தகங்கள் இல்லை. முன்பெல்லாம் எம்.பி.பி.எஸ். என்ஜினியரிங் பட்டப் படிப்புக்கு மதிப்பு இருந்தது. ஆகவே அந்தப் படிப்புக்குச் சேர்வேண்டுமானால் போட்டியை சமாளிக்க அமைச்சர்களிடம் சிபார்சுக்குச் செல்ல வேண்டியிருந்தது. இன்றையதினம் என்ஜினியரிங் பட்டப் படிப்புக்குப் படையெடுப்பு இல்லை. ஏனென்றால் பல என்ஜினியரிங் பட்டதாரிகள் வேலையில்லாமல் திண்டாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எம்.பி.பி.எஸ். பட்டதாரிகளிலும் 30, 40 பேருக்கு வேலையில்லை என்ற நிலை இன்றைய தினம் இருக்கிறது. ஆகவே அடுத்த வருடம் அந்தப் பட்டப் படிப்புக்கும் படையெடுப்பு இருக்காது. அவ்வளவு பெரிய அபிவிருத்தி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரி இருக்கும்போதே, காங்கிரஸ் ஆட்சி ஒன்றுமே செய்யவில்லை என்கிறார்கள். இந்த நிலையை நாம் பார்க்க வேண்டும். எம்.பி.பி.எஸ். பட்டம் பெற்றவுடன் மாணவர்களுக்கு பட்டணத்தில் பெரிய ஆஸ்பத்திரியில் வேலை செய்யவேண்டும் என்று ஆசை ஏற்படுகிறது. ஆகவே அவர்களுடைய வருங்காலம் பற்றி பயம் அதிகமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. வேலைவாய்ப்பு இல்லாத நிலை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்நிலையில் பட்டணத்தில்தான் வேலை செய்ய வேண்டும் என்ற நிலை இல்லாமல், எங்கே வேலையிருந்தாலும், பட்டணத்தில் இருந்தாலும், கிராமங்களில் இருந்தாலும், வேலை செய்யவேண்டும் என்ற மனப்பான்மை ஏற்படுத்தப்படவேண்டும்.

திரு. எஸ். ராகவானந்தம்: வேலையில்லாத திண்டாட்டப் பிரச்சினை நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் உருப்பெறாத காரணத்தால்தான் என்று மத்திய அரசே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: இந்த மாதிரி நிலையைப் போக்க வேண்டுமானால் அதற்கு நான் ஒரு ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன். கிராமப்புற மருந்தகங்களைப் பொறுத்தவரையில் நல்ல முன்னேற்றத்தைத் தமிழ்நாட்டில் நாம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோமா என்றால் நிச்சயமாக இல்லை. சென்னை, மதுரை, தஞ்சை போன்ற பெரிய நகரங்களில்தான் மருத்துவ வசதிகள், பட்டப்படிப்பிற்கு வசதிகள் செய்துகொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. கோவையைப்பற்றி இப்போது தான் சிந்தித்துக்கொண்டிருக்கிறோம். கிராமங்களை எடுத்துக்கொண்டால், அங்கே யாருக்காவது சற்று கடுமையான வியாதி ஏற்பட்டால், அந்தப் பகுதிகளில் டாக்சி வசதி, அல்லது துரிதவண்டி வசதி கிடைக்காத காரணத்தால், நகரங்களில் உள்ள பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட முடியாமல் மரணத்திற்கு அளாகிறார்கள். இந்த அபத்தான நிலை கிராமங்களில் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து கூட்டுமன்றங்கள் மருந்தகங்களை நடத்த போதுமான நிதி வசதி படைத்ததாக இருந்தாலும், மருந்தகம் வேண்டும் என்று மனுப்போட்டால் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. நீண்ட காலமாக இந்த நிலை இருந்து வருகிறது. இன்றைக்கு பஞ்சாயத்து கூட்டுமன்றங்களை எடுத்துக்கொண்டால், எதைச்

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

செய்யவேண்டுமானாலும், அதற்கு அரசாங்கத்திடமிருந்து உத்திரவு வாங்கவேண்டும் என்ற அவலநிலை இருக்கிறது. அந்த நிலையை மாற்றி ஜனத்தொகை இவ்வளவு இருந்தால் மருந்தகம் என்று நிர்ணயம் செய்து, தமிழ் நாடு பூராவும் மருந்தகங்கள் ஏற்படச் செய்து, ஏழைகளுக்கு வியாதி வந்தால் அதைப் போக்கிக்கொள்ள வசதி ஏற்படும் வகையில் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்று அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எட்டாயிரம் அல்லது பத்தாயிரம் ஜனத்தொகை இருந்தால் மருந்தகம், அதற்குக் குறைவாக உள்ள இடங்களில் தாய்சேய் நல விடுதி என்று ஜனத்தொகையை அடிப்படையாகக் கொண்டு, இவ்வளவு மைல் இடைவெளிக்குள் மருந்தகம் ஏற்படுத்தலாம் என்று நிர்ணயிக்க வேண்டும். எம்.பி.பி.எஸ். பட்டதாரிகள் பற்றாக்குறையாக இருந்த காலம் உண்டு. ஆனால் இன்றைய தினம் அந்தப் பட்டதாரிகள் உபரியாக இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு மருந்தகங்கள் ஏற்படுத்த நிதி வசதி படைத்த பஞ்சாயத்து கூட்டுமன்றங்களுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி அளிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

பஞ்சாயத்து யூனியன் நிர்வாகத்தைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை கூற விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்து நிர்வாகம் சீரும் சிறப்புமாக இருக்க வேண்டும் என்று காந்திஜி விரும்பினார்கள். பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் வேண்டாம் என்று யாரும் சொல்லுவதில்லை. காங்கிரசுக் காரர்களும் சரி, அன்றைய தினம் அமைச்சர்களாக இருந்தவர்களும் சரி, இன்றைய தினம் அமைச்சர்களாக இருப்பவர்களும் சரி, பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் வேண்டாம் என்று துணிச்சலோடு சொல்லக்கூடிய மனப்பான்மை யாருக்கும் இல்லை. ஆனால் பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் வளர்ச்சி பெற அன்றும் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை, இன்றும் ஒன்றும் செய்யப்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

- 5
P.M.

பொதுவாக பஞ்சாயத்து ஆட்சி ஒரு சுயமான ஆட்சியாக இருக்க வேண்டும். அதற்கு, எப்படி நீங்கள் மத்திய சர்க்காரிடம் அதிகமான அதிகாரம் வேண்டும் என்று கேட்கிறீர்களோ அதைப் போல் பஞ்சாயத்துக்களுக்கு சாதாரணமான சில்லரை வேலைகள் செய்வதற்கும் அதிகாரம் வேண்டும். ஏனென்றால் அதைக் கொடுத்தால்தான் பஞ்சாயத்தில் நல்ல ஒரு ஆட்சியை ஏற்படுத்த முடியும். குறிப்பாக அந்தப் பஞ்சாயத்துக்களிடம் ஆரம்பப் பள்ளிகள் விடப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதிலிருந்து எல்லாவற்றிற்கும் நாம் 'கிராண்ட்' கொடுக்கிறோம். அது பஞ்சாயத்து கூட்டுறவு மன்றங்களுக்கு பொதுமான அளவு கிடைப்பதில்லை. பொதுவாக, பஞ்சாயத்து ஆட்சியின்மீது ரெவின்யூ மேல் அதிகக்கம் அதிகமாக ஆகிவிட்டது. எனது நண்பர் சுதந்திரா கட்சி உறுப்பினர் திரு. சுவாமிநாதன் அவர்கள் தனது உரையில் திட்டக் கமிஷன் நியமனம் சட்ட பூர்வமானது அல்ல என்றும் அவசியமானதும் அல்ல என்றும் கூறினார்கள். அது சரியல்ல. இந்த நாடு ஏழை நாடு. பலவிதமான

7th March 1969] [திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்]

கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. பல இடங்களிலே பற்றாக் குறை இருக்கிறது, இவைகள் எல்லாம் களையப்பட வேண்டுமானால், திட்டங்கள் போட்டு, செயல்பட வேண்டும் என்று கருதித்தான் திட்டக் கமிஷன் அவசியம் என்று கருதி அதைப் போட்டார்கள். எனவே, விவாதத்திலே அப்படிப்பட்ட கமிஷன் வேண்டாம் என்று பேசி விட்டால், போதுமா, என்ன? திட்டக் கமிஷன் அவசியமான அமைப்பு ஆகும். அந்தத் திட்டக் கமிஷனின் ஆரம்ப உரையிலேயே கூட அவர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள். இந்த நாட்டினுடைய ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட் என்பது ஒரு பக்கம் வரி வசூல் செய்தும், மற்றொரு பக்கம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் டிபார்ட்மெண்டாக இருக்கிறது. எனவே, அதனுடைய பலத்தைக் கொஞ்சம், கொஞ்சமாகக் குறைத்து, இந்த நாட்டிலே இருந்து அதை அப்புறப்படுத்த வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால், பின்னிட்ட நிலை என்னவென்றால், இந்த டிபார்ட்மெண்டு நாட்டையே களேபரம் செய்துகொண்டு, ஆட்சி செய்கிறது. ஒரு விதமான அதிகாரமும் இல்லாமல் உழைக்கக் கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள் என்றும் உழைப்பவர்களுக்கு உரிமை கொடு என்றும் நாம் கேட்கின்றோம். ஆனால், அதே நேரத்திலே பார்ப்போமானால், இந்த ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டிலே இருப்பவர்கள் வேலை செய்யாமல், அந்த டிபார்ட்மெண்டே வேலை செய்கின்ற டிபார்ட்மெண்டின்மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறது. காங்கிரஸ் ஆட்சி போய், புதிய ஆட்சி பதவிக்கு வந்ததிற் குப் பிறகும் கூட இந்த நிலை நீடித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. எனவே, இவைகளையெல்லாம் திருத்தி அமைக்கக்கூடிய நிலையிலே இந்த அரசு சிந்தித்து நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இந்த ரெவின்யூ ஆதிக்கம் என்ற நிலை இருக்கிறதே, இதைத் தமிழகத்தைப் பொறுத்த வரையில் எங்களுடைய அமைச்சர் அவையிலே கூட நீக்க முடியவில்லை என்றாலும்கூட, நீங்களாவது மலர்ச்சியான காரியங்களைச் செய்து, இந்த ஆதிக்கத்தைக் குறைக்கும் வகையிலே ஏதாவது நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறீர்களா, என்றாலும் இல்லை. அதற்கு மாறாக, ரெவின்யூ ஆதிக்கம் அதிகம் ஆகி, ஊன்றி செயல்படக்கூடிய அளவிலே நடக்கிறது. நான் தலைவரவர்களின் மூலமாக கேட்கிறேன். இந்த ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்டுக்கு இவ்வளவு ஆதிக்கம் தேவையா? அதுவும், பஞ்சாயத்துத் துறையிலே அவர்களுடைய ஆதிக்கம் மிகவும் ஊன்றிப் போய் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் கவுன்சிலுக்குக்கூட இன்றைய தினம் ஒரு உரிமையும் கிடையாது. நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானங்களைக்கூட, இந்த எக்சிசுடிவ் அத்தாரிட்டி நிறைவேற்ற வில்லை என்றால், என்ன சொல்லுவது. ஆர்.டி.ஓ. அவர்கள் மாதாந்திர கூட்டம் போட்டு, இந்த இந்த வேலைகளை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுது தான் நடைபெறும். ஆனால், ஒரு குறிப்பிட்ட வேலையை பஞ்சாயத்து கவுன்சில் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று தீர்மானித்து பாஸ் பண்ணினாலும் கூட, அந்த வேலை நடக்காது. ஒரு ரோடு நான்கு மைல் தூரம் 10,000 ரூபாய் செலவு செய்து போடப்படும் என்று

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

கவுன்சிலிலே தீர்மானம் போட்டு இருப்போம், ஆனால் வேலை பூரணமாக நடந்திருக்காது. ஏன் என்று கேட்டால், அதற்கான எஸ்டிமேட் பைனல் பில் ஆகிவிட்டது என்று சொல்லுவார் பஞ்சாயத்து கமிஷனர். பிறகு, அது தான் கவுன்சிலின் தீர்மானமா என்று கேட்கிறேன். இந்த நிலைமையிலே, ரெவின்யூ டிபார்ட்மென்ட்டிலே ஒரு மேல் ஆதிக்கம் இருக்கிறது. அவர்கள் இஷ்டப்பட்டால் இந்தரோடு போடு என்று பஞ்சாயத்துக்களுக்குச் சொல்லலாம். இன்றைக்கு விவசாயத்திலே இருக்கிற அபிவிருத்தி கூட குறைவாக இருக்கிறது. ஆயினும், அந்தப் பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றங்களின் கைகளிலே விவசாயத்தை நாம் கொடுத்திருக்கிறோம். விவசாய அபிவிருத்திக்காக இருக்கிற அக்ரிகல்சர் ஆபீசர் கூட, இந்த ஆர்.டி.ஓ. தலைமையின் கீழே நடக்கக்கூடிய நிலை இருக்கிறது. அந்த ஆர்.டி.ஓ.-தான் எல்லா கமிட்டிகளிலேயும் தலைவராக இருக்கிறார். இவர் எழுதுவது தான் சட்டம். அக்ரிகல்சர் ஆபீசருக்கு எந்தவிதமான அதிகாரமும் கிடையாது. இதைப் போலவே, கல்வித் துறையிலேயும் தலையீடு அதிகமாக இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஒரு மேல் ஆதிக்கம் இருக்கிறது. எனவே, அதை ஒழிக்கவேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாண்புமிகு திரு. பி. யு. ஷண்முகம்: மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் கூறுவது போல் கல்வித் துறையிலே சில வேலைகள் ஆர்.டி.ஓ. மேல் ஆதிக்கத்தின் பேரில் நிறுத்தப்படுகின்றன என்பது ஒருபுறம் இருந்தாலும் கூட, அவரின் மேல் ஆதிக்கத்தினால் விவசாய வேலைகள் நிறுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கூறும் குற்றச்சாட்டு பொறுந்தாததாகும். குறிப்பிடப்பட்ட இடங்களிலே அவ்வாறு வேலை நிறுத்தம் ஆர்.டி.ஓ. மேல் ஆதிக்கத்தில் பேரில் நடந்து, அது இந்த அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கப்பட்டால், அது கவனிக்கப்படும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். எல்லா இடங்களிலேயும் அப்படி நடப்பது இல்லை. மற்றும், இந்த அரசாங்கம் அப்படி நடக்கும்படி உத்தரவு போடுவதில் இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்: அந்த வட்டாரத்திலே உள்ளவரை தண்டிக்க வேண்டிய அதிகாரமாவது அதாவது பனிஷ்மென்ட்டு கொடுக்க வேண்டிய அதிகாரமாவது இன்றைக்கு ஆர்.டி.ஓ.-விடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவர் வேலைத் திட்டத்தைப்பற்றி ஆய்வு செய்வதோடு, இன்று, இன்ன வேலைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கமிஷனருக்கு மறைமுகமாக கூறுகிறார். இன்ன இன்ன வேலைகளை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று கமிஷனருக்குக் கூறுகிற நிலை தான் இன்றைக்கு இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களுக்கு இதிலே எல்லாம் எந்தவிதமான பங்கும் இல்லை. மாண்புமிகு அமைச்சர் சொல்படி, ஏதாவது ஒரு இடத்திலே குறிப்பிட்ட குற்றச்சாட்டு இருந்தால், பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றத்திலே இருக்கிற கவுன்சிலர்கள் விடமாட்டார்கள்—அவர்கள் நோக்க அரசாங்கத்திற்கு வந்து விடுவார்கள்.

[7th March 1969]

மாண்புமிகு திரு. பி. யு. ஷண்முகம் : மாண்புமிகு உறுப்பினர் அவர்கள் மறுபடியும் தவறாகப் பேசுகிறார் என்று கருதுகிறேன். ஆர்.டி.ஓ. பார்த்து வேலைகளைச் செய்வது என்றோ, பல காரியங்களை அவரே தீர்மானிக்கிறார் என்றோ சொல்லுவது தவறாகும். பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவரையும், கமிஷனரையும் வைத்துக்கொண்டு தான் முடிவு செய்கிறார். ஆர்.டி.ஓ.-வும், பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனரும் இரகசியமாக எந்தக் காரியத்தையும் செய்வதில்லை.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : மன்னிக்கவும், அப்படி இல்லை. நான் பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றத்தின் தலைவர். சேர்மன், கமிஷனர் இவர்களுக்குள்ளே ஸ்டாம்பு மீட்டிங் ஒன்று நடத்தலாம். பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றங்களிலே மாதம் இரண்டு மீட்டிங் நடக்கும். அடுத்து டிவிஷன் டெவலப்மெண்டு மீட்டிங் ஒன்றை ஆர்.டி.ஓ. கூட்டுகிறார். அதற்கு பஞ்சாயத்து கூட்டு மன்றத் தலைவர்களைக் கூப்பிடுவது இல்லை. இப்படிச் சொல்லுவதிலே, என் மீது தவறு இருந்தால் மன்னிக்கவும்.

திரு. கே. எஸ். மணி : பஞ்சாயத்துக்களிலே ஆர்.டி.ஓ. தலையிடுகிறார் என்றால், கலெக்டருக்குத் தான் இன்ஸ்பெக்டர் உரிமையை வழங்க இருக்கிறோம். அதிலே தவறு ஒன்றும் இல்லை. எனவே, தாசில்தார் வரை மேல் ஆணை இடுகிறார்கள் என்று உறுப்பினர் சொல்லுவது நல்லது அல்ல. இன்ஸ்பெக்டருக்குப் பதிலாக அந்த பவரை கலெக்டருக்கு கொடுத்திருக்கிறோம் நாம்.

திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர் : நான் சொல்லுவது எல்லாம், பொதுவாக அதன் நிர்வாகத்தை சீர் அமைக்க வேண்டும் என்பது தான். அதிலே இருக்கும் தவறுகளைத் திருத்துங்கள். இன்னொரு விஷயம் என்னவென்றால், மாவட்டத்தின் ஆட்சித் தலைவராக கலெக்டர் பல்வேறு மாவட்டத்திலே பல்வேறு காரியங்களைச் செய்து வருகிறார். கல்வித் துறை, என்ஜினிரிங் துறை போன்றவைகளும் இந்த ரெவின்யூ டிபார்ட்மெண்ட்டின் ஆதிக்கத்தின்கீழே இருப்பதால், அந்த இலாக்காக்களிலேயும் அவர்கள் ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். எனவே கலெக்டரை பொது இலாகா நேரடி நிர்வாகத்திற்கு கொண்டுவர வேண்டும். அப்படிச் செய்தால், இந்த ரெவின்யூ ஆதிக்கம் ஒழிக்கப்படும். ரெவின்யூ காரியங்களைக் கவனிக்க டி.ஆர்.ஓ. இருக்கும்பொழுது, கலெக்டர் போன்றவர்கள் இதிலே தலையிட வேண்டியதில்லை. எனவே, இவைகளைக் கருத்தில் கொண்டு அந்த ரெவின்யூ ஆதிக்கத்தை ஒழிக்கும் வகையில் காரியங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று இந்த அரசைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்து, தஞ்சை மாவட்டத்திலே ஒரு நேஷனல் ஹைவேஸ் ரோடு வேண்டும். காரணம், அங்கிருந்து உணவு தானியங்கள் எல்லாம் ரோடு மூலமாகக் கொண்டுவரப்படுகிறது. இப்பொழுது

[திரு. என். சுந்தரேசத் தேவர்] [7th March 1969]

இருக்கும் ரோடு விழுப்புரம் வழியாகவும், பண்ருட்டி வழியாகவும் போகிறது. அந்த ரோடு இப்பொழுது நல்ல நிலைமையிலே இல்லை. திருச்சியிலிருந்து கும்பகோணம், பண்ருட்டி வழியாக பாப்பனப் பட்டு என்ற இடத்தில் சென்னை-நாகர்கோவில் தேசிய நெடுஞ்சாலையில் இணைகிறது. அந்த ரோடு நல்லநிலையில் இல்லை. மேலும் இதன் வழியாகத்தான் நெய்வேலிக்கு சாமான்கள் ஏற்றிக்கொண்டு செல்ல வேண்டியிருக்கிறது. எனவே, அந்த சாலை அபிவிருத்தி அடைந்தாகவேண்டும். எங்களுடைய மாவட்டத்திலே நேஷனல் அய்வேஸ் கிடையாது. எனவே, இந்த அரசு இது சம்பந்தமாக மத்திய அரசுக்கு எழுதி, அந்த ரோட்டை நேஷனல் அய்வேஸிலே சேர்ப்பதற்கான காரியங்களிலே துரிதமாக ஈடுபட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இதற்கிடையில், அந்த சாலையை நல்ல நிலைமையிலே வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

VICE CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 4 p.m. to-morrow. The House then adjourned.

